

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ

№ 41
Σεπτεμβρης 81
20 Δρχ.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΑΛΛΑΓΗ **Τι**
πραγματικά
ΑΛΛΑΓΗ **δ' αλλαξει**
στις 18 Οκτωβρη;

ΕΜΕΙΣ ΣΑΣ
ΧΑΡΙΣΑΜΕ ΤΟ
ΘΑΥΜΑ ΠΟΥ ΖΕΙΤΕ
ΑΠΟ ΤΟ '74

ΤΟ ΠΑΣΟΚ
ΔΕΝ ΥΠΟΣΧΕΤΑΙ
ΘΑΥΜΑΤΑ

ΘΑΥΜΑΤΑ
ΔΕΝ ΓΙΝΟΝΤΑΙ
ΧΩΡΙΣ ΤΟ ΚΚΕ

Ξαναβρισκόμαστε μπροστά σε ένα ανέβασμα της δύναμης των σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων στην Ευρώπη. Στην Γαλλία το Σ.Κ. έκανε αυτό δύναμη κυβέρνηση, το ΠΑΣΟΚ στην Ελλάδα μπορεί να βρεθεί κι αυτό στην ίδια θέση, στην Αγγλία το Εργατικό Κόμμα κερδίζει τις επαναληπτικές βουλευτικές και δημοτικές εκλογές, ενώ δυναμώνει εσωτερικά ή αριστερά του τάση με ηγέτη τον Μπέν. Στην Πορτογαλία το κόμμα του Σαυάρες ξαναποκτάει την χαμένη δύναμή του, ενώ ταυτόχρονα αδυνατίζει η κυβερνητική δεξιά συμμαχία. Στην Ισπανία περιμένουν όλοι ότι στις επόμενες εκλογές πρώτο κόμμα θα έρθει το Σοσιαλιστικό.

Το κοινό πλαίσιο για όλες τις χώρες τις Ευρώπης όπου συμβαίνουν αυτές οι πολιτικές εξελίξεις είναι η ένταση της οικονομικής κρίσης κι η κάμψη του εργατικού κινήματος. Η οικονομική κρίση είναι αυτή που σπρώχνει τμήματα της άστικής τάξης να αποζητήσουν την οικονομική διαχείριση των σοσιαλδημοκρατών που υποσχεθούν ελεγχόμενο και συγκεντρωτικό τρόπο ξεπεράσματος της κρίσης (μεγαλύτερη παρέμβαση του κράτους στην οικονομία, συνεργασία με τα συνδικάτα κ.α.).

Ταυτόχρονα η εργατική τάξη χτυπημένη από την κρίση και προδομένη από τα συνδικάτα της, ψάχνει κι αυτή την "ρεαλιστική" πολιτική λύση στα καθημερινά της προβλήματα.

Εάν όμως αυτό το πλαίσιο εξηγεϊ το δυνάμωμα των σοσιαλιστών στην Ευρώπη, από μόνο του δεν είναι αρκετό να εξηγήσει και το πώς σε μερικές χώρες τα ΣΚ μπορούν να σχηματίσουν κυβέρνηση, πώς δηλαδή αποκτούν την εμπιστοσύνη ή ανοχή καπιταλιστών και κράτους για να έρθουν στην εξουσία. Οι προηγούμενοι λόγοι δεν οδηγούν γραμμικά σε μία τέτοια εξέλιξη. Αυτή αντίθετα εξαρτάται αρκετά από τις συγκεκριμένες συνθήκες κάθε χώρας, που από την μία προσδιορίζουν την διαμόρφωση του συγκεκριμένου σοσιαλιστικού κόμματος και από την άλλη τις μεταβολές που μέσα στα πλαίσια οικονομικής κρίσης περνάνε οι πολιτικοί και ταξικοί σχηματισμοί αυτής της χώρας (κόμματα, συνδικάτα).

Μόνο έτσι συγκεκριμένα μπορούμε να δούμε και την νίκη του γαλλικού ΣΚ που ενώ το '60 ήταν οριαστικά διαλυμένο το '81 πήρε το 40% και έκανε κυβέρνηση.

Η ΧΑΜΕΝΗ ΤΙΜΗ ΤΟΥ Σ.Κ.

Το ΣΚ της Γαλλίας είχε τη τύχη να διαλυθεί και να ξαναεμφανιστεί "άνανεωμένο" περίπου δέκα χρόνια αργότερα. Πολλά σοσιαλδημοκρατικά κόμματα θα ζήσουν αυτήν την τύχη γιατί έτσι το καινούργιο πάει να είναι υπεύθυνο για το παρελθόν του. Και το παλιό σοσιαλιστικό κόμμα είχε "κάποιο" παρελθόν: Βασί-

κος υποστηρικτής του Γαλλικού Ίμπεριαλισμού υποστήριζε την επέμβαση του γαλλικού στρατού στην Αλγερία, και βασικός προπαγανδιστής της μεγάλης Γαλλίας, στηρίζει την άνοδο του Ντε Γκώλ στην εξουσία. Μετά απ'αυτό τα μισά του μέλη προσχώρησαν στους γκαλικούς και τα άλλα στο κομμουνιστικό κόμμα. Όσοι έμειναν πιστοί στα "σοσιαλιστικά" ιδεώδη εφτιαξαν διάφορους δμίλους. Έτσι, ρίχνοντας λήθη στο παρελθόν, ξαναπαρουσιάστηκε το 1971 σε συσπείρωση των διάφορων όμιλων και φέσδων που μέχρι τότε λειτουργούσαν ανεξάρτητα. Την αρχηγία του νέου κόμματος ανέλαβε ο Μιττεράν που ένωσάμεν την ανανέωση με το ότι ο ίδιος δεν ήταν ποτέ πλιό πριν μέλος του σοσιαλιστικού κόμματος.

Στην Γαλλία του '70, ήταν δύσκολο να ξεχάσει κανείς το '68. Και το σοσιαλιστικό κόμμα ανταποκρίθηκε πετυχημένα σ'αυτήν την πρόκληση. Απευθύνθηκε άμεσα στον αριστερό χώρο, είτε των ρεφορμιστών είτε της επαναστατικής αριστεράς και προσπάθησε να αναπτυχθεί απ'αυτόν. Ταυτόχρονα επιδίωξε να αποκατάσσει μια μόνιμη συνεργασία με το ίδιο το ΚΚ, και μία ανοιχτή σχέση με τις οργανώσεις της επαναστατικής αριστεράς. Με άλλες οργανώσεις όπως το PSU (1) απόχτησε μία πλιό στενή συνεργασία και σε άλλες δάνεισε το "βάρος" της υποστήριξης του, όταν αυτές χτυπήθηκαν από το κράτος που προσπάθησε να τις βγάλει εκτός νόμου (2). Η συνεργασία με το ΚΚ (πολύ πλιό δυνατό εκείνη την περίοδο από το σοσιαλιστικό), κατάληξε στην δημιουργία του Κοινού Προγράμματος.

Αυτή η ταχτική βοήθησε το Σοσιαλιστικό Κόμμα να μεγαλώσει συσπειρώνοντας μάλιστα και αγωνιστές του '68. Η κάμψη του επαναστατικού κινήματος και η απογοήτευση που αυτή έφερε, προσανατόλισε διάφορους αγωνιστές στο σοσιαλιστικό κόμμα μία και το ΚΚ ήταν σταλινικό και φιλοσοβιετικό. Αντίθετα, το ΣΚ με την επιφάνεια του δημοκρατικού και άνανεωμένου έγινε πόλος έλξης αυτού του κόσμου.

Ταυτόχρονα άρχισε να δυναμώνει και στον εργατικό χώρο που μέχρι τότε έλεγχονταν από το ΚΚ. (CGT: Γενική Συνομοσπονδία Εργατών) ή CFDT (3) συσπειρώνει από μία στιγμή και πέρα τους εργάτες που ήταν αντίθετοι με τις αντιδημοκρατικές μεθόδους της CGT μέσα στα συνδικάτα.

Η συνεργασία με το ΚΚ, και το Κοινό Πρόγραμμα σπάζει όταν πλιό το ΣΚ αρχίζει και ξεπερνάει κι αυτό το ΚΚ σε δύναμη. Τώρα πλιό ο κύριος,

στόχος του είναι η μεταμόρφωση σε αναγνωρισμένο κόμμα αξιωματικής αντιπολίτευσης. Κι από τότε αρχίζει σταθερά αλλά μεθοδικά ο δρόμος προς την εξουσία.

Οι άλλές που γίνονται άγκαλιάζουν τόσο την πολιτική του όσο και την προς τα μέσα λειτουργία κι οργάνωσή του: Απευθύνεται πλιό στην άστική τάξη που απογοητευμένη από τον Ζισκάρ ψάχνει για την αλλαγή. Από το πρόγραμμά του αφαιρούνται όλοι οι "σοσιαλιστικοί" στόχοι του Κοινού Προγράμματος και παραμένουν αυτά που πείθουν για μία υπεύθυνη οικονομική διαχείριση. Οι συμμαχίες δεν ψάχνονται πλιό προς την αριστερά αλλά προς τους δυσαρεστημένους γκαλικούς, το κόμμα του Σιράκ και τους πολιτικούς σχηματισμούς των μικρομεσαίων κομματιών της άστικής τάξης.

Εσωτερικά σαν κόμμα χάνει κάποια ζωντανή λειτουργία και συζήτηση που μέχρι τότε είχε: Οι τάσεις παγώνουν προσωρινά και συνενώνονται στο πρόσωπο του Μιττεράν. Το κόμμα συγκεντροποιείται και προσωποποιείται ακόμα περισσότερο.

Στην προσαρμογή αυτή συμμετέχει και η CFDT. Στις προσπάθειες της κυβέρνησης Μπάρ να εξαυχρονίσει την γαλλική βιομηχανία (20.000 εργάτες απολύονται στο εργοστάσιο Χάλυβα στο Λονγκβύ), το συνδικάτο δεν βάζει κανένα εμπόδιο. Είναι οι παραμονές προς την εξουσία.

τογραφικό. Διαμάντια, κερδοσκοπίες σε κινητά και ακίνητα, αυτοκτονίες, δολοφονίες, ήταν μία ελάχιστη μόχλα από την αποσύνθεση. Κι απ'αυτήν την ταινία τρόμου και φρίκης δεν έμειναν ανέπαφα ούτε τα υπόλοιπα στηρίγματα του κρατικού μηχανισμού. Αποκαλύψεις για αξιωματικούς της αστυνομίας που ήταν μπλεγμένοι σε εκμετάλλευση γυναικών, σε κυκλοφορία ναρκωτικών, σε δολοφονίες για να βουλώσουν στόματα.

Την εξουσίαν ανέλαβαν προεκλογικά ο Μιττεράν και ο Σιράκ. Ήταν πολύ δυσδιάκριτη η διαφορά τους και η προεκλογική τους καμπάνια. Μετά από αυτό ήρθε η διακρίση: Πρώτη επιλογή Σιράκ, δεύτερη Μιττεράν, ο Μιττεράν κέρδισε (είχε τον άσσο στο μανίκι, γιατί ταυτόχρονα είχε εξασφαλίσει και την υποστήριξη των εργατών).

"ΡΕΑΛΙΣΤΙΚΗ" ΛΥΣΗ

Η διαφορά με άλλες περιόδους που η σοσιαλδημοκρατία ήταν κυβέρνηση (πχ Γαλλία του '36) είναι ήκα τάσταση που βρίσκεται το εργατικό κίνημα. Αυτή τη φορά η μαζική μετακίνηση προς το ΣΚ γίνεται σε μία περίοδο κάμψης των αγώνων και της μαχητικότητάς του και δυσπιστίας απέναντι στο ΚΚ.

Η κυβέρνηση Μπάρ μόρεσε και πήρε διάφορα μέτρα χωρίς την παραμικρή αντίδραση από την μεριά των

ΤΟ ΣΟΒΙΕΤΙΚΟ

Η ΜΠΟΧΑ ΠΟΥ ΠΝΙΓΕΙ

Το ανέβασμα του ΣΚ στην εξουσία βοήθησαν άλλες δύο εξελίξεις: Η μία ήταν η αποσύνθεση του κόμματος της δεξιάς που με διάφορες μεταμορφώσεις επί 25 χρόνια, κάλυφνε να είναι κυβέρνηση και τάλλο η μεγάλη μετακίνηση της εργατικής τάξης από το κομμουνιστικό στο σοσιαλιστικό κόμμα.

Τό ότι η βιομηχανική κρίση διαλύει και εξαφανίζει ολόκληρους βιομηχανικούς κλάδους και περιουσίες δεν είναι κάτι καινούργιο. Τό πλιό συναρπαστικό όμως είναι ή δυνατότητα της να διαλύει κόμματα και θέσους αγαπημένους της άστικής τάξης. Τό πώς τό Ινδαμα του Ζισκάρ κατάφερε μέσα σε μία 7ετία να χάσει την αίγλη του είναι αποκαλυπτικό και καταλυτικό για τις παραπέρα εξελίξεις (Βλέπετε ή άστική τάξη αγαπάει προσωπικά!).

Καθώς ή οικονομική κρίση χειροτέρευε ή κυβέρνηση του Μπάρ όχι μόνο είχε αντιμετώπισους τους εργάτες που δεν ήταν πλιό διατεθειμένα για άλλα κτυπήματα, αλλά και τους Ιδίους τους άστούς που την θεωρούσαν ανίκανη να τους βγάλει από τη κρίση. Τό άμεσο αποτέλεσμα ήταν ή διάσπαση της δεξιάς και ή συσπείρωση ενός κομματιού (μεσαίο επιχειρηματικό κεφάλαιο) γύρω από τον Σιράκ. Ταυτόχρονα ήρθαν στην επιφάνεια και μία σειρά σκάνδαλα της Ιδίας της κυβέρνησης που άρχισαν να πολλαπλασιάζονται με ρυθμό κινήμα-

δύο μεγάλων συνδικάτων (CGT και CFDT). Όσοι μεμονωμένοι αγώνες δόθηκαν την τελευταία περίοδο κατάληξαν σε ήττα. Υπήρχαν φορές που διάφορα εργοστάσια βρίσκονταν σε κατάληψη και τα συνδικάτα απόφευγαν όποιοδήποτε συντονισμό. Η Επαναστατική Αριστερά περνούσε κρησ και δεν μπορούσε να αναλάβει ή να τέτοιο ρόλο.

Τό ΚΚ την ίδια περίοδο είχε προσανατολιστεί να κερδίσει τους μικροαστούς, καλεργάτους όσο μπορούσε περισσότερο τον σωβινισμό, και τον ρατσισμό τους. Έτσι λειτούργησε κι αυτό προς την κατεύθυνση της απογοήτευσης και της διάσπασης του εργατικού κινήματος (άπεργίες που έγιναν από μετανάστες εργάτες απομονώθηκαν και ξεπουλήθηκαν από την CGT).

Μ'αυτήν την κατάσταση και σ'αυτό τό κλίμα τα πρωτοπόρα κομμάτια της εργατικής τάξης άρχισαν να χάνουν την εμπιστοσύνη τους στους αγώνες τους και στην οργανωσή τους. Η ΕΑ δεν μπορούσε να βοηθήσει ενώ τό ΚΚ προκαλούσε και δυνάμωνε αυτήν την κατάσταση.

Έτσι στις εκλογές, από τον πρώτο κιόλας γύρο, όλες οι "κόκκινες" στυοικίες γύρω από τό Παρίσι (βασικά κάστρα του ΚΚ) ψήφισαν μαζικά τό ΣΚ, ελπίζοντας ότι ή νίκη του, με κάποιο τρόπο θα βοηθούσε να λυθούν τα άδιέξοδα.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΤΣΡΑ

Δύο μήνες σοσιαλιστική κυβέ

ρνηση και υπάρχει ή αίσθηση ότι "κάπου τάχουμε ξαναδεί". Προεκλογικά το σοσιαλιστικό κόμμα φαίνεται πιο άριστερό από τα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα που είναι χρόνιαστένη εξουσία (Γερμανία, Αγγλία, Σουηδία) ή μιζε περισσότερο την παλιά σοσιαλδημοκρατία με τις αναφορές στην εργατική τάξη και τον σοσιαλισμό. Υποσχόταν "αυτοδιαχείριση" στους εργάτες και "έθνικοποίηση" όλων των βασικών βιομηχανιών. Μολονότι υποτινάσσεται στην προεκλογική περίοδο συνέχιζαν όμως να υπάρχουν.

Όμως λίγοι μήνες στην κυβέρνηση και οι ομοιότητες με την τεχνοκρατική σοσιαλδημοκρατία γίνονται όλο και περισσότερες. Τα πρώτα οικονομικά μέτρα δείχνουν μια προσύλωση στον Κένυς, αλλά κι αυτή χωρίς εξάρσεις. Έτσι η έθνικοποίηση των επιχειρήσεων περιορίστηκε άμεσα σε έξι κι όλες άμεσα εξαρτημένες από το κράτος. Μερικές απ' αυτές ήταν και προηγούμενα έθνικοποιημένες (πχ Ντασσώ).

Μ' αυτές τις έθνικοποιήσεις θέλει να εξασφαλίσει πολύ πιο έλεγχομένα κι αποτελεσματικά την ανταγωνιστικότητα του γαλλικού καπιταλισμού. Φροντίζει ταυτόχρονα να μην συγκρουστεί με τους καπιταλιστές παρέχοντας μεγάλες αποζημιώσεις σε κάθε ιδιοκτήτη.

Ο γαλλικός ιμπεριαλισμός δεν αμφισβητείται καθόλου, αντίθετα γίνονται προσπάθειες να έπεκτα

ΚΟΜΜΑ ΟΤΙΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

θεί σε χώρες που μέχρι τώρα δένειχε πόδι. Από την μία κρατάει την έξωτερική πολιτική της προηγούμενης κυβέρνησης, τις διεθνείς συμμαχίες τους εξοπλισμούς (ευρωπαϊκοί, βόμβα νετρονίου), το στρατό σαν δύναμη επέμβασης σ' άλλες χώρες. Όπως δήλωσε πρόσφατα ο υπουργός Άμυνας Ερνύ "Η Γαλλία πρέπει να έχει στρατιωτικές δυνάμεις επέμβασεις σ' άλλες χώρες".

Ταυτόχρονα όμως προσπαθεί να αποκτήσει σχέσεις με χώρες του "Τρίτου Κόσμου", που ο γαλλικός ιμ-

περιαλισμός μέχρι τώρα δεν είχε δύννη. Γιαυτό την προπαγάνδα για βοήθεια του Βορρά προς τον Νότο και την αποκατάσταση της δημοκρατίας στην Λ. Αμερική την εκλαϊκεύουν τα ταξίδια του Ρεζίλ Ντεμπρέ προς αυτές τις χώρες. Μόνο που καμιά φορά κινείται εκτός γραμμής (πχ στην Αγκόλα) όποτε ο Σεύσον τον επανάφέρει στην τάξη.

Τι απέγινε άραγε εκείνη η "αυτοδιαχείριση"; Μ' έ πρόσφατο νόμο για τα δικαιώματα των εργαζομένων προωθείται η οργάνωση των έργωντασιακών επιτροπών μέσα στα εργοστάσια. Βασικός ρόλος αυτών των επιτροπών θα είναι η εξασφάλιση της συνεργασίας ανάμεσα στους εργάτες, εργοδότες και κυβέρνηση. Είναι κι αυτή μια "αυτοδιαχείριση" προσαρμοσμένη στις ανάγκες του ανταγωνισμού.

Οι υποσχέσεις για το σταμάτημα της ανεργίας πάνε κι αυτές περίπατο. Ηδη το 35ωρο που τόσο τό είχε προβάλει προεκλογικά ο Μιττεράν, αναβάλλεται για μία πενταετία. Κι αυτό μετά από είσηψη του συνδικάτου (CFDT).

Την ίδια τύχη είχαν κι οι υποσχέσεις στα διάφορα κινήματα: Τα πυρηνικά εργοστάσια συνεχίζουν να λειτουργούν (εκτός από το κτήσιμο του Πογγλώ που τό σταμάτησαν) και τα πυρηνικά όπλα συνεχίζουν να αποθηκεύονται στην Γαλλία. Σ' αυτό έχει ξεπεράσει και την εκσυγχρονισμένη σοσιαλδημοκρατία. Στην Γερμανία η κυβέρνηση του Σμίτ, με δυσκολία θα προχωρήσει στην εγκατάσταση ευρωπαϊκών κάτω από την πίεση ενός μεγάλου αντιπυρηνικού κινήματος.

Η εφαρμογή της σημερινής πολιτικής του Σκ χρειαζόταν και τό ανάλογο στελεχικό δυναμικό. Κι αυτό εξασφαλίστηκε με μία ορθολογισμένη κατανομή των υπουργείων. Τα υπουργεία κλειδιά του γαλλικού καπιταλισμού (οικονομικών, άμυνας, έξωτερικών κλπ.) δόθηκαν στους δεξιούς τεχνοκράτες, γκωλικούς ή σο-

σιαλιστές. Τα "κοινωνικά" υπουργεία (ελεύθερου χρόνου, κοινώ νικής πρόνοιας κ) σε άριστερούς σοσιαλιστές ή κομμουνιστές.

Η προσαρμογή του ΣΚ στα πρό-

τυπα της τεχνοκρατικής σοσιαλδημοκρατίας προχωράει με γρήγορο ρυθμό. Ο στόχος της μεγάλης Γαλλίας (Ντέ Γ κώλ Μιττεράν) δεν αφήνει τό περιθώρια για ένδιασμούς και για ασάφειες. Οι αναφορές στην εργατική τάξη και τον σοσιαλισμό τελώνουν να γίνουν ιδεολογικές αναφορές σε κάθε συνέδριο.

ΚΡΙΤΙΚΗ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ "Η ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Την νίκη του σοσιαλιστικού κόμματος και την συμμετοχή του ΚΚ στη κυβέρνηση ακολούθησε μία θριαμβολογία και μία ευφορία χωρίς προηγούμενο. Τα ΚΚ ανά τον κόσμο και ειδικότερα τα ευρωκομμουνιστικά θεώρησαν δικαίωση της ταχτικής τους.

Τό Γ ΚΚ ξαφνιάστηκε: "Μά ήταν άριστε τόσο ευκολο, και μετά μάλιστα από τέτοια ήττα;"

Η ευφορία ξαπλώθηκε και στην Έπαναστατική Άριστερα. Τόσα χρόνια υποστήριζε μία τέτοια λύση κι ήρθε όταν δεν την περίμενε. Η ΕΑ της Ιταλίας στις εκλογές του '77 έτοιμαζόταν για κυβέρνηση της άριστερας. Οι οργανώσεις της ΕΑ στην Γαλλία υποστήριζαν Κοινό Πρόγραμμα κι όταν ακόμη η συμμαχία κομ-

μουνιστών - σοσιαλιστών είχε διαλυθεί.

Η τροτσκιστική ΟΚΙ(4) δένπει με μέρος στις εκλογές για να υποστηρίξει τα άριστερα κόμματα. Η LCR(5) κατέβηκε σ' όρισμένες μόνοπεριοχές υποστηρίζοντας στις άλλες τον πρώτο άριστερό υποψήφιο για μία κυβέρνηση της άριστερας. Τό PSU κατέβηκε μαζί με τό σοσιαλιστικό κόμμα στις βουλευτικές εκλογές.

Η κυβέρνηση σοσιαλιστών-κομμουνιστών δεν είναι ούτε ο καρπός ενός ανεβασμένου μαχητικού κινήματος, ούτε η συμμαχία λαϊκού κινήματος για την αντιμετώπιση του φασισμού. Αντίθετα έρχεται σε μία περίοδο οικονομικής κρίσης και υποσχεται τό όμαλό ξεπεράσμα της μέσα κι απ' την συνεργασία και συμμετοχή των ίδιων των εργατικών συνδικάτων Γ.ι' αυτόν άλλωστε τον λόγο κάλεσαν οι σοσιαλιστές και τό κομμουνιστικό κόμμα να πάρει μέρος στην κυβέρνηση. Η δύναμη της CGT μέσα στο εργατικό κίνημα είναι ακόμα μεγάλη, άρα οι προσπάθειες για τό "κοινωνικό συμβόλαιο" μπορεί να σκόνταψαν σε κάποια άριστερή στροφή του ΚΚ, σαν αντιπολίτευση. Μέσα από αυτήν την συνεργασία τό σοσιαλιστικό κόμμα όχι μόνο πετυχαίνει την συμμετοχή του ΚΚ στα διάφορα μέτρα που παίρνει αλλά ταυτόχρονα τό φθείρα σαν πολιτική δύναμη μετατρέποντάς το σε ούρα του.

Εάν προοπτική ή δύναμη του ΚΚ θα μειωθεί, ακόμα περισσότερο, άμεσα οι συνέπειες της άποτομης στροφής του, του στοίχισαν έσωοργανωτικά. Διάφορα στελέχη (άκόμα και στη KE) που υποστήριξαν και προηγούμενα την συνεργασία με τό ΣΚ έθλησαν να άνοιξουν συζήτηση προς τό μέσα και προς τό έξω, για την μέχρι τώρα πολιτική του κόμματος. Απομακρύνθηκαν άμέσως από τό όργανα που συμμετείχαν και είναι υποδιαγραφή. Μία πράξη παραδειγματισμού για όποιον αμφισβητήσει τό ζικ-ζάκπου έρχονται.

Άλλα οι δυσκολίες της κοινής κυβέρνησης δεν περιορίζονται μόνο στο ΚΚ. Οι ίδιες οι οργανώσεις της ΕΑ δυσκολεύονται να διαμορφώσουν μία ξεκάθαρη ταχτική απέναντα στα ρεφορμιστικά κόμματα-κυβέρνηση.

Δημιουργημένες κι άναπτυγμένες σε μία περίοδο κυβερνήσεων της δεξιάς, με τους ρεφορμιστές στην άντιπολίτευση, είχαν αναφορά σε ένα κίνημα με άντικυβερνητικό προσανατολισμό. Τώρα όμως η κοινή κυβέρνηση έχει ιδεολογικά, πολιτικά και όργανωτικά στηρίγματα μέσα σ' αυτό τό κίνημα κι αυτό κάνει την κρι-

τική και πολυεμική απέναντι στην κυβέρνηση πιο δύσκολη. Η άποδο-μευση απ' αυτήν και ή σύγκρουση μαζί της θα είναι μία δύσκολη προσπάθεια την επόμενη περίοδο.

Η συζήτηση ταχτικής οργιάζει σήμερα μέσα στους χώρους και τις οργανώσεις της ΕΑ στην Γαλλία. Ακούγονται όλες οι άποψεις από την κριτική υποστήριξη μέχρι του ότι τίποτα δεν άλλαξε.

Η πρώτη έλπίζει να πιέσει την κυβέρνηση να προχωρήσει προς τό άριστερά, ενώ ταυτόχρονα της κáνει κριτική εκεί που άποτυχαίνει. Η δεύτερη είναι της γνώμης ότι άστική κυβέρνηση και πριν άστική και τώρα άρα ή ίδια ταχτική. Και οι δύο θα έχουν την δυσκολία να άνθεθούν με τις άντετιστάσεις που θα δημιουργηθούν ενάντια στην κυβέρνηση των ρεφορμιστών.

Τό πόσο ή ΕΑ στην Γαλλία θα καταφέρει να άναπτύξει μία ανεξάρτητη δική της ταχτική μη άγνοώντας τις άλλανές που έχουν γίνει, είναι τό μεγάλο στοίχημα που μπαίνει αυτή τή στιγμή μπροστά τ : : : : . Η προσπαθεία τους, προσπαθεία μας. Οι έμπειρίες τους, έμπειρίες μας. Ποτέ δεν ξερείς...

(1) PSU: Έναίλο Σοσιαλιστικό Κόμμα: Δημιουργήθηκε από διάσπαση με τό καλό σοσιαλιστικό κόμμα πάνω σε άριστερή κριτική προς αυτό, ύποστήριξε τον Μάη του '68 και άναπτύχθηκε από άγωνιστές εκείνης της περιόδου, συνεργάστηκε από κεε και έρα με τις οργανώσεις της ΕΑ. Τό ίδιο θα ήταν δύσκολο να υποστηριχτεί ότι ανήκει στην ΕΑ. Ο ήγέτης του Ροκάρ προσχώρησε άργότερα στο ΣΚ του Μιττεράν και σήμερα ήγετα της δεξιάς τεχνοκρατικής τάσης.

(2) Η κυβέρνηση του Πομπιντούπροσέθηκε να βγάλει εκτός νόμου τό Γαλλικό τμήμα της Δ' Διεθνούς και έριξε στην φυλακή έναν από τους ήγέτες της τόν Άλάν Κριβίν.

(3) CFDT: Γαλλική Δημοκρατική Συνομοσπονδία Έργασίας που έλέγχεται από τους σοσιαλιστές. Παλιότερα είχε δύναμη μόνο στους ύκαλλήλους, σιγά-σιγά μεγάλωσε και μέσα στον βιομηχανικό χώρο.

(4) ΟΚΙ: Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών. Προέρχεται από διάσπαση με την Διεθνή Έκτεροκή (Δ' Διεθνής)

(5) LCR: Έπαναστατικός Κομμουνιστικός Ένδεσμος, Γαλλικό τμήμα της Δ' Διεθνούς (Γραμματεία).

Ένα μήνα πριν από τις εκλογές και ενώ η προεκλογική περίοδος έχει αρχίσει από καιρό, το κλίμα που επικρατεί στις παραμονές αυτής της πολυδιακημιμένης "κρίσιμης", "ιστορικής" κλπ αναμέτρησης είναι είναι η κοινωνική γαλήνη και ο πολιτικός άρραχοςισμός. Η άρα της "αλλαγής" πλησιάζει με προκαθορισμένη ακρίβεια, ακριβώς σαν την αντίστροφη μέτρηση που προηγείται πριν από τις εκτοξεύσεις των πυραύλων στο διάστημα: ο "ρυθμιστής του πολιτεύματος" έκανε τις διαβουλεύσεις του ο πρωθυπουργός και ο αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης συμφώνησαν για τους υπηρεσιακούς ύπουλους και την τηλεόραση, οι κάλπες ξεσκονίστηκαν και είναι έτοιμες να δεχτούν τα ψηφοδέλτια που θα έρουν την μεγάλη αλλαγή. Κι όμως τα αντίπαλα ταξικά στρατόπεδα δεν φαίνονται να παίρνουν θέσεις μάχης. Θετέ οι βιομήχανοι μοιάζουν να κατέχονται από αγωνία για το εκλογικό αποτέλεσμα, ούτε οι εργάτες μπορεί να πει κανείς ότι φλέγονται από ενθουσιασμό.

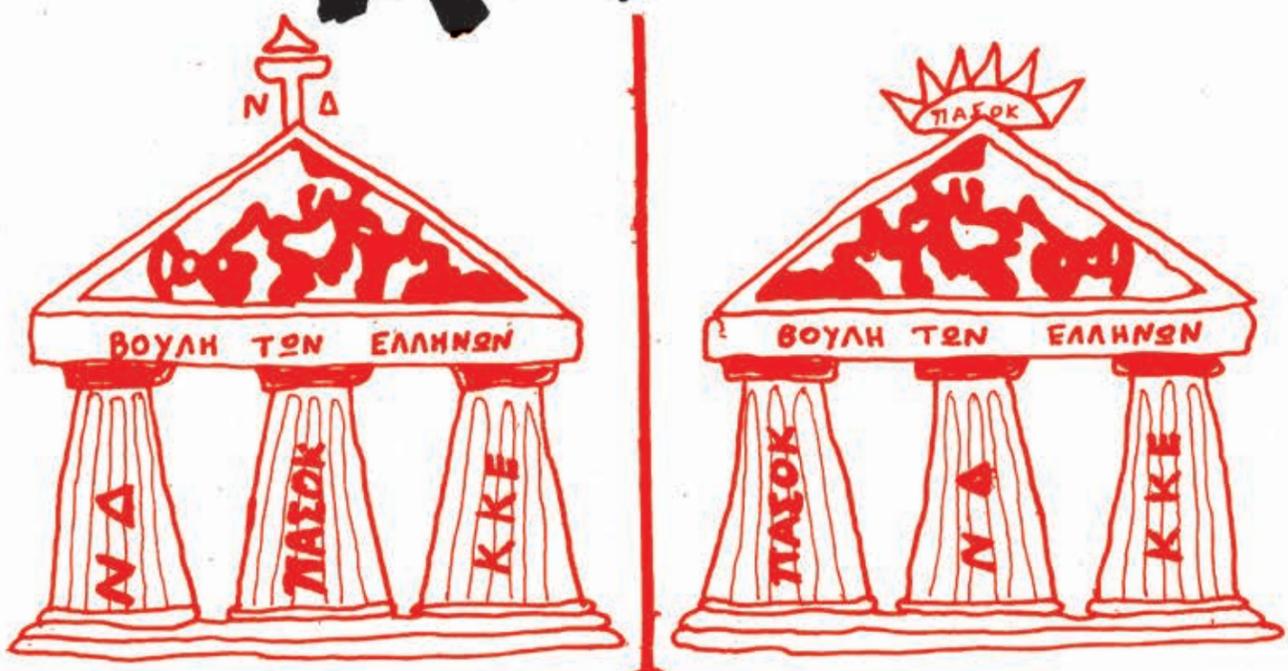
Τό μόνο "πάθος" που εμφανίζεται αυτή την περίοδο είναι στις τυποποιημένες περιγραφές των εφημερίδων για τις προεκλογικές συγκεντρώσεις, όπου οι δημοσιογράφοι των συγκροτημάτων πάντα διαπιστώνουν μέγα πλήθος και μέγα πάθος και θυμούνται τον ανέυδοτο αγώνα και τό Γέρο-Παπαντρίου. Η διαφορά όμως άνάμεσα στο κλίμα που επικρατούσε τις παραμονές της πτώσης της δεξιάς τό 1963 και στο σημερινό κλίμα είναι τόσο έντονη, ώστε τέτοιου πολιτικοί παραλληλισμοί μοιάζουν τελεύως κούριοι. Τότε ή ήττα του Καραμανλή στις εκλογές ήταν τό ξέσπασμα μιάς άνοικτης κρίσης του καθεστώτος. Σήμερα, όπου και αν είναι τό αποτέλεσμα των εκλογών της 18 Οκτώβρη, δεν βρισκόμαστε στα πρόθυρα μιάς τέτοιας κρίσης, όσο και αν τό ΠΑΣΟΚ, τό ΚΚΕ και τό ΚΚΕ εσ υπόσχονται ότι άνοιγει ο δρόμος για την αλλαγή.

Πορεία για την αλλαγή μέσα από ηττες;

Οι λόγοι για τους οποίους οι εκλογές που έρχονται δεν έχουν χαρακτήρα κρίσιμης αναμέτρησης για την πολιτική ήγεμονία της άστικής τάξης πρέπει να αναζητηθούν τόσο στο συσχετισμό των κοινωνικών δυνάμεων όσο και στην διάταξη των πολιτικών κομμάτων.

Τά τελευταία χρόνια - βασικά από τό 1976 και μετά, από τότε που νικήθηκε τό αυθόρμητο εργατικό κίνημα της αντιπολίτευσης - έχουν οι καπιταλιστές επιβάλει τις επιλογές τους σε όλα τά μέτωπα. Η εξόρμηση της άστικής τάξης βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη: ένταξη στην ΕΟΚ, επάνδωση στο ΝΑΤΟ, διεύθυνση στην Μ. Άνατολή, εξορθολογισμός της βιομηχανίας, διεύθυνση του στρατιωτικού δυναμικού, ανάπτυξη πολεμικής βιομηχανίας, αναδιοργάνωση της άγροτικής παραγωγής, άνασύνταξη του κρατικού συνδικαλισμού, επιβολή "εισοδηματικής πολιτικής" έκουγχρονισμός της εκπαίδευσης κλπ. Αντίστοιχα - σε όλους αυτούς τους τομείς τό μαζικό κίνημα γνώρισε ήττες, πουθενά δεν μπόρεσε να μπλοκάρει την πολιτική των καπιταλιστών. Βέβαια μέσα σε αυθόρμητες οικονομικές κρίσεις και παγκόσμιας ύφεσης προχωρούν με δυσκολίες, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι ή στρατηγική της άστικής τάξης βρίσκεται σε άδιέξοδο. Αυτό που σημαίνει είναι ότι οι επιπτώσεις της καπιταλιστικής εξόρμησης πάνω στην εργατική τάξη, τους άγρότες και τά μικροαστικά στρώματα είναι ακόμα πιο σκληρές και ή άδυναμία του μαζικού κινήματος να μπλοκάρει και να άμφισβητήσει τους άστικούς εξορθολογισμούς και έκουγχρονισμούς είναι ακόμα πιο άδυναμη. Βρισκόμαστε λοιπόν μπροστά στο φαινόμενο όπου ή εργατική τάξη και τά λαϊκά στρώματα δυσανασχούν κάτω από τό βάρος αυτών των επιθέσεων αλλά δεν κατορθώνουν να συγκροτήσουν την μαζική τους δύναμη για να τις άποκρούσουν. Σ αυτές τις συνθήκες είναι φυσιολογικό οι

ΑΛΛΑΓΗ ΑΛΛΑΓΗ

...17 18 19...

ελπίδες τους να συγκεντρώνονται σε μία εναλλακτική πολιτική λύση, στη σωτηρία από τό ΠΑΣΟΚ. Στη συγκεκριμένη μένη συγκυρία, τό γεγονός ότι ο δρόμος της μαζικής πάλης έχει κτυπηθεί άπομονωθεί, περιθωριοποιηθεί, μεγαλώνει την έλξη της κάλπης και την άκτινοβολία του ΠΑΣΟΚ. Όμως, σ' αυτό του είδους τό εκλογικό άνέμβασμα του ΠΑΣΟΚ - άνέμβασμα που λειτουργεί σαν υποκατάστατο και όχι σαν συμπύκνωση κάποιων λαϊκών άντιτάσεων στο κοινωνικό επίπεδο - είναι πολύ άνώδυνο για την άστική τάξη και σίγουρα δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι άποτελεί την κοινοβουλευτική έκφραση ενός άναπτυσσόμενου κινήματος. κοινωνικής αλλαγής.

Ποιός άνησχει;

Παραπέρα πρέπει να δοϋμε ότι οι εκλογές της άστικής τάξης όχι μόνο δεν άπειλούνται αυτή την στιγμή στους δρόμους και στα εργοστάσια αλλά δεν άμφισβητούνται ούτε και στις κάλπες. Είναι γνωστή ή πορεία άναπροσαρμογής των προγραμματικών διακηρύξεων του ΠΑΣΟΚ τά τελευταία χρόνια: ή αντίθεση στην ΕΟΚ που έγινε σιγά-σιγά υπέρσπηση των "έθνικών συμφερόντων" μέσα στην ΕΟΚ ή αντίθεση στο ΝΑΤΟ που έγινε συνεργασία για την εξασφάλιση του εξοπλισμού των ελληνικών ενόπλων δυνάμεων, οι άμερικάνικες βάσεις που "προσωρινά" θα παραμείνουν, οι "καωνικοποιήσεις" που μετεξελιχθηκαν σε "έξυγίανση των υπερχρεωμένων έπιχειρήσεων" οι ύποσχέσεις για παροχές στην παιδεία, στην ύγεια, στην κατοικία που σιγά-σιγά μπήκαν σε "ίεραρχημένα χρονοδιαγράμματα" για τό μακρινό μέλλον. Άν σε όλα αυτά προστεθούν και οι άμετακίνητες θέσεις του ΠΑΣΟΚ για την ανάπτυξη της πολεμικής βιομηχανίας και την ενίσχυση του στρατού για την ύποδαύλιση του άντιτουρκικού σωβινισμού και για την "άξιοποίηση της συμπάρτασης του τρίτου κόσμου" με την μορφή δανείων από τά άραβικά πετρέλαια έχουμε μία ολοκληρωμένη

είκόνα για τό πόσο προσαρμοσμένη είναι ή πολιτική του ΠΑΣΟΚ στις σημερινές άπαιτήσεις του ελληνικού καπιταλισμού.

Δέν είναι τυχαίο ότι ή έμφαση στην προεκλογική εκστρατεία του Παπαντρίου έχει πέσει στην κριτική της Ν. Δημοκρατίας για "κακή διαχείριση" και στις ύποσχέσεις για "νοικοκύρεμα". Η ΝΔ κρατάει τά συναλλαγματικά άποθέματα σε μάρκα ενώ τό ΠΑΣΟΚ θα φρόντιζε να τά κρατήσει σε δολάρια. Η ΝΔ αφήνει τις δημόσιες έπιχειρήσεις να παρουσιάζουν έλλείματα ενώ τό ΠΑΣΟΚ θα φωντίζει να κάνει τό ΔΕΗ, τον ΟΤΕ, τις συγκοινωνίες πιο άποδοτικές. Οι ύπουργοί της ΝΔ δεν είναι "κατατοπισμένοι" και ο "νοικοκυρεμένος" τραπεζίτης Άγγελόπουλος (Διοικητής της Έθνικής Τράπεζας στις προηγούμενες κυβερνήσεις της ΝΔ) τους τά ειπε καλά κατά την άποψη του Άντρεά (δηλώσεις μετά την άμιλλα του στην Πατρα).

Μέ άλλα λόγια ή αναμέτρηση: ΝΔ-ΠΑΣΟΚ έχει κιόλας μετατοπιστεί στα παραδοσιακά πεδία διαμάχης των άστικών κομμάτων (άποτελεσματική διαχείριση της οικονομίας), σε σημείο ώστε ή ΝΔ να άναγκάζεται να ξεθάβει πάγιες θέσεις του ΠΑΣΟΚ για να κινδυνολογήσει, ενώ τό ΠΑΣΟΚ προειδοποιεί από τώρα τον κόσμο να μην περιμένει θαύματα.

Η άλλη πλευρά του νομίσματος βέβαια, είναι οι αλλαγές που έχουν γίνει στο άστικό κράτος ώστε ή προοπτική κυβερνητικής αλλαγής να μην προκαλεί τους κλυδωνισμούς που προκαλούσαν σε άλλες εποχές ακόμα και οι μετριοπαθείς μεταρρυθμίσεις του γέρο-Παπαντρίου.

Η ταχτική της "έθνικής ενότητας" που προώθησε όλα αυτά τά χρόνια ή Νέα Δημοκρατία έχει θεσμοθετήσει την διακομματική συνεργασία έτσι ώστε οι άπόπειρες του ΠΑΣΟΚ να κερδίσει την έμπιστοσύνη των κρατικών μηχανισμών δεν άντιμετωπίζονται σαν "συνωμοσίες". Ο έκουγχρονισμός του στρατού έχει φέρει τις τεχνοκρατικές άντιλήψεις μέσα στο ίδιο τό σώμα των αξιωμα-

τικών έτσι ώστε ή στρατιωτική έπραρχία να μην άνησχει για την έπιρροή του ΠΑΣΟΚ. Οι μεταρρυθμίσεις που έχει προωθήσει ή ίδια ή ΝΔ στους μηχανισμούς "συνεργασιών παραγωγικών τάξεων" στο κρατικό συνδικαλισμό, στην εκπαίδευση έχουν στηριχτεί τόσο στην συνεργασία των κομμάτων ώστε τό ΠΑΣΟΚ ήδη σαν άντιπολίτευση άποτελεί άπαράιτητο στήριγμα της λειτουργίας τους. Τό "κράτος της δεξιάς" μπορεί να είναι βολικό σύνθημα για τους κεντρικούς δημαγωγούς αλλά δεν έκφράζει την πραγματικότητα.

Συνοψίζοντας, λοιπόν, την δυναμική των εξελίξεων στις παραμονές των εκλογών της 18 Οκτώβρη βλέπουμε ότι οι διακηρύξεις των κομμάτων της κοινοβουλευτικής άντιπολίτευσης (και οι έλπίδες των χιλιάδων άγωνιστών που θα ψηφίσουν αυτά τά κόμματα) για την αλλαγή δεν είναι βάσιμες. Η άστική τάξη δεν έχει λόγους να άνησχει για την απειρότητα της πολιτικής κατάστασης. Στην καλύτερη για τους καπιταλιστές περίπτωση, ή κοινωνική άνακαμή θα δώσει τά περιθώρια στη ΝΔ να περισώσει άρκετή εκλογική δόναμη, ώστε να διατηρήσει τον έλεγχο. Στη χειρότερη, για τους περίπτωση, έχουν όλα τά περιθώρια να άξιοποιήσουν μία εκλογική νίκη του ΠΑΣΟΚ προς όφελός τους. Περιθώρια που τους τά δίνει τόσο ή κατάσταση του μαζικού κινήματος, όσο και ή πολιτική του ΠΑΣΟΚ και τά όποια όρισμένες μερίδες της άστικής τάξης τά βλέπουν καθ τά καλλιεργούν από τώρα.

Οι "κρυφές" έλπίδες

Παρόλα αυτά, ή μαζικότητα του εκλογικού ρεύματος του ΠΑΣΟΚ άδηγει πολλούς άγωνιστές να έλπίζουν ότι μία εκλογική νίκη του ΠΑΣΟΚ θα μπορούσε έστω έμμεσα να άντιστρέψει την πορεία των εξελίξεων. Τό βασικό έπιχείρημα αυτής της συλλογιστικής είναι ότι οι προσδοκίες των χιλιάδων εργατών, άγροτών, μικροαστών που θα ψηφίσουν τό ΠΑΣΟΚ βρί-

Τι πραγματικά δ' αλλαξει στις 18 Οκτωβρη;

σκονται σε αντίθεση με τα οποιαδήποτε σχέδια συνέχισης της καπιταλιστικής εξόρυξης κάτω από νέα διαχείριση. Η πείρα αυτών των προσδοκιών είτε θα δυσκολέψει την προσαρμογή του ΠΑΣΟΚ στις απαιτήσεις της άστικης τάξης και θα δημιουργήσει κρίση εμπιστοσύνης είτε θα απομακρύνει τις μάζες από την επιρροή του ΠΑΣΟΚ ανοίγοντας το δρόμο σε νέα δυναμική του μαζικού κινήματος.

Πρόκειται για μία συλλογιστική πολύ γραμμική και άφηρημένη που δεν παίρνει υπόψη της ούτε το συγκεκριμένο χαρακτήρα του ΠΑΣΟΚ και των δεσμών του με τους ψηφοφόρους του, ούτε το ρόλο των υπόλοιπων πολιτικών δυνάμεων και κύρια των ρεφορμιστών. Πρώτα από όλα το ΠΑΣΟΚ δε δέχεται τις πιέσεις της εργατικής τάξης με τον ίδιο τρόπο που λειτουργούν σε άλλες χώρες στα παραδοσιακά σοσιαλιστικά κόμματα που έχουν οργανικούς δεσμούς με το οργανωμένο συνδικαλιστικό κίνημα. Ούτε το εργατικό κίνημα ούτε οποιαδήποτε άλλα κοινωνικά κινήματα βρίσκονται σε κάποια συγκροτημένη σχέση με το ΠΑΣΟΚ ώστε να επιδρούν στους ελιγμούς και τους χειρισμούς του Αντρέα. Δεύτερο, το ΠΑΣΟΚ διαθέτει ήδη και αναπτύσει με γοργούς

ρυθμούς δεσμούς και με τα συντηρητικά μικραστικά στρώματα. Οι εθνικιστικές αποχρώσεις της ιδεολογίας του ή ταξική προέλευση της πλειοψηφίας των στελεχών του και η έμφαση με την οποία υποσχεται να βάλει τα χέρια στους κρατικούς μηχανισμούς, να "φτιάξει κράτος" (που σήμερα ή να το έχει ... διαλύσει;) επιτρέπουν στο ΠΑΣΟΚ να συσπειρώνει δυνάμεις που αποτελούν αντίβαρο σε οποιαδήποτε πιέσεις από τα αριστερά. Τέλος οι δυνατότητες του ΠΑΣΟΚ να απαιτήσει και να επιβάλει συνέχιση της κοινωνικής ανακωχής ενισχύονται από άλλους δύο παράγοντες: από την "μεσοαντική" ακτινοβολία του Αντρέα (που δεν είναι άλλη μαγική ιδιότητα του αρχηγού του ΠΑΣΟΚ αλλά δημιουργημα πολύ χειροπιαστών μηχανισμών, αντίστοιχων αν όχι των ίδιων με αυτούς που διατηρούν τον άλλο "μεσσία" σφθαρτο τόσα χρόνια) και από την ήδη δηλωμένη υποστήριξη των ρεφορμιστικών κομμάτων. Οι οργανωτικές και πολιτικές δυνατότητες συγκράτησης των εργατικών αγώνων τόσο του ΚΚΕ όσο και του ΚΚΕσθ θα είναι στη διάθεση του Παπαντρέου εστω και αν δεν τους προσφέρει ανταλλάγματα, γιατί η τακτική αυτών των κομμάτων βασίζεται σε αδιέξοδο που τα καθλώνει στην σκιά του ΠΑΣΟΚ.

Για όλους αυτούς τους λόγους, το σενάριο του "έμμεσου" ανοίγματος του δρόμου προς την αλλαγή μέσα από την εκλογική άνοδο του ΠΑΣΟΚ δεν είναι πειστικό. Οι ελπίδες για εύκολες, "αυτόματες" λύσεις στο βάλτωμα του κινήματος αποτελούν ψευδεσθές.

Ανακατατάξεις και διλήμματα

Τι σημαίνουν όμως όλες αυτές οι απαισιόδοξες εκτιμήσεις; Μήπως ότι τίποτε δεν πρόκειται να αλλάξει ή ότι το μαζικό κίνημα είναι καταδικασμένο να παραμείνει παθητικός θεατής των εξελίξεων; Σίγουρα όχι. Το ζήτημα που θέλουμε να υπογραμμίσουμε είναι ότι χρειάζεται μια πιο σοβαρή προσπάθεια από την μεριά της επαναστατικής αριστεράς για να αναλύσει τις πραγματικές αλλαγές που διαφαίνονται μέσα από τις εκλογές της 18 Οκτωβρη και να ενοποιήσει τα μέτωπα που μπορεί να ανασυγκροτηθεί το μαζικό κίνημα.

Οι ανακατατάξεις στον πολιτικό χάρτη που διαγράφονται στον ορίζοντα προμηνύουν μία σειρά αλλαγές στο πολιτικό κλίμα μέσα στο οποίο θα είναι υποχρεωμένα να κινη-

θούν οι αγώνες της εργατικής τάξης και οι προσπάθειες όσων παλεύουν για την ανάπτυξη ενός επαναστατικού κινήματος.

Τρία στοιχεία πρέπει να παρθούν υπόψη για να εκτιμηθούν σε πρώτη προσέγγιση αυτές οι αλλαγές:

Το πρώτο στοιχείο αφορά το γενικό πολιτικό κλίμα. Το δίλλημα που ήδη κυριαρχεί στην προεκλογική εκστρατεία "ή Παπαντρέου ή Διακωνίση της δεξιάς" και που παίζει τόσο ρόλο στην περιθωριοποίηση της αριστεράς έχει την τάση να παγιωθεί σε πιο μόνιμο έκβιασμό του εργατικού κινήματος: είτε υποταγή των αγώνων στις θυσίες (πολιτικές και οικονομικές) που απαιτεί μία άσπρη πείρα "εναλλακτικής" διαχείρισης του ελληνικού καπιταλισμού από το ΠΑΣΟΚ είτε ανανέωση της κυριαρχίας της ΝΔ. Όπως και αν διαμορφωθεί το συγκεκριμένο εκλογικό αποτέλεσμα, είτε σχηματίσει αυτοθύγαμη κυβέρνηση το ΠΑΣΟΚ είτε απλώς φτάσει στα πρόθυρα, το ερώτημα "τί είδους κεντρική πολιτική αιχμή για τους αγώνες μας"; θα πρέπει να απαντηθεί ξανά από την αρχή. Τα προβλήματα πολιτικής τακτικής (που έτσι και αλλιώς τόσο έχουν ταυλωθεί με τις αντιφασιστικές αντιλήψεις της όσα χρόνια κυριαρχούσε η ΝΔ και τις καθυστερημένες αντιδεξιές διακηρύξεις της όταν πιά το ΠΑΣΟΚ έχει κηρύξει το τέλος της δεξιάς) θα μουν πιο πιεστικά από κάθε άλλη φορά.

Το δεύτερο στοιχείο είναι η πορεία των οικονομικών εξελίξεων. Η κρίση βαδίζει προς το χειρότερο. Αν μέχρι τώρα το κλείσιμο των εργοστασίων και οι μάζικες απολύσεις έμειναν στη σκιά των πολιτικών εξελίξεων, οι προοπτικές για το μέλλον βάζουν ήδη το αντίστροφο πρόβλημα. Κι όμως για την επαναστατική αριστερά το εργατικό μέτωπο παραμένει το πιο καθυστερημένο σημείο αναφοράς.

Τό πως μπορεί να αρχίσει να καλύπτεται αυτή η καθυστέρηση αξιοποιώντας τις αντιφάσεις της αλλαγής σε συνθήκες κρίσης είναι ένα ζήτημα -κλειδί για την επόμενη περίοδο.

Τέλος, ένα τρίτο στοιχείο, είναι η κατάσταση που διαμορφώνεται στο χώρο της ρεφορμιστικής αριστεράς. Τα εκλογικά αποτελέσματα και οι ανακατατάξεις στον πολιτικό χάρτη είναι πιθανό να φέρουν στην επιφάνεια την κρίση που ήδη υποβόσκει στα ρεφορμιστικά κόμματα σαν αποτέλεσμα της περιθωριοποίησης του ρόλου τους. Ούτε για μια τέτοια εξέλιξη είναι προετοιμασμένη ή επαναστατική αριστερά, όπως δείχνει τουλάχιστον η απήχηση της "κριτικής υποστήριξης" προς το ΚΚΕ εσ. Μία ρευστότητα στο χώρο των παραδοσιακών σχημάτων μπορεί να λειτουργήσει σαν περίπτωση "έπανα πατρισμού" (πχ Πανελλαδική) παρά σαν διαδικασία αποδέσμευσης αγώνων από την επιρροή του ρεφορμισμού.

Σ' αυτές τις συνθήκες η επαναστατική αριστερά πρέπει να επιδιώξει το ρόλο της μόνης πολιτικής δύναμης που άρνηται την κοινωνική ανακωχή και προωθεί πρωτοβουλίες με αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο. Είναι ανάγκη να ανοίξει από τώρα μία συζήτηση για το ξεκαθάρισμα αυτού του προανατολισμού για την συσπείρωση των αγωνιστών που ανουνται τον έφησυχασμό της μεγάλης αλλαγής από τις κάλπες, για τον προσδιορισμό και την επεξεργασία του περιεχόμενου τέτοιων πρωτοβουλιών.

Μπροστά στις κάλπες πολλοί αγωνιστές ταλαντεύονται ανάμεσα στην ψήφο στο ΠΑΣΟΚ στο Βαυτερικό και στο ΚΚΕ. Όταν θα έχουν κλείσει οι κάλπες θα έχει κλείσει και ο δρόμος της "κριτικής υποστήριξης" ο δρόμος της "αντιδεξιάς" συμπίεσης με τους ρεφορμιστές. Τότε θα μπει επιτακτικά το ερώτημα αν η επαναστατική αριστερά έχει να προβάλλει μία αντικαπιταλιστική προοπτική ή πνίγεται κι αυτή στη σκιά του ΠΑΣΟΚ. Είναι καιρός να αρχίσει να δίνεται η απάντηση από τώρα.

Η ΣΕΣΤΗ ΑΠΟΧΡΕΣΗ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΛΙΓΟ ΜΑΥΡΟ...

... ΚΑΙ ΛΙΓΟ ΡΟΖ

Πως η επαναστατική μαχη των εκλογών

Η αλλαγή δεν γίνεται με κάποιο ποσοστό...

Στις 2 Σεπτέμβρη έγινε στο "Ακροπόλ" η συγκέντρωση της πρωτοβουλίας για την εκλογική παρέμβαση της επαναστατικής αριστεράς...

οάν μία πραγματική διαδικασία, τό ότι δεν ήταν δυνατό για την επαναστατική αριστερά σήμερα να αναπτύξει μία δράση που να μεταφερθείν...

Η μαζικότητα της συγκέντρωσης έδειξε σε γενικές γραμμές τό ενδιαφέρον των αγωνιστών της ΕΑ για τό τί μπορούσε να γίνει στις εκλογές...

Μετα' η βες αν' τις εκλογές; Από την άρχη της συζήτησης για τό "τί τύπου παρέμβαση στις εκλογές" πολλοί συντροφοί ανάπτυξαν...

πού στήριξαν και τίς προηγούμενες κοινές πρωτοβουλίες. Τό προχώρημα μίας τέτοιας διαδικασίας θα μπορούσε, στην καλύτερη περίπτωση, να στρίξει και ένα κατέβασμα στις εκλογές...

ΠΟΙΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ;

Τό παρελθόν των εκλογικών παρεμβάσεων της ΕΑ στην Ελλάδα έχει να δείξει πολλές εκτός τόπου και χρόνου αντιμετώπισεις των εκλογών...

Σήμερα τά προγράμματα και ή προεκλογική ταχτική των κομμάτων δίνουν μία εικόνα για την πραγματική μετεκλογική τους στάση...

τό μαζικό κίνημα, έχουν δηλαδή ποιο αδιόριστο τό ρόλο τους στην επόμενη περίοδο αν χωροφύλακα πού θα έσταθαι...

Απεύθυναν στις αγωνιστικές πρωτοβουλίες των χώρων, πού σημαίνει οτι ετσι με τό μέτρο πού μιά τέτοια διαδικασία είχε προχωρήσει...

Συμπέρασμα του ίδιου του χώρου της Ε.Α. πού σημαίνει έμφαση στις διαδικασίες συζήτησης και κοινής δράσης...

Ανολιγμα από τόρα των μετώπων αντιπαράθεσης πού σημαίνει ένοπλη ή και παρέμβαση με περιεχόμενο κάποιες συγκεκριμένες πρωτοβουλίες...

αριστερά έχασε τη πριν αρχίσει

πού και στο παρελθόν αλλά και στή συνέχεια φαίνονται αν και 'έξοχην ζητήματα όπου θα αναπτυχθούν οι...

Απεύθυναν στις αγωνιστικές πρωτοβουλίες των χώρων, πού σημαίνει οτι ετσι με τό μέτρο πού μιά τέτοια διαδικασία είχε προχωρήσει...

Οι διαφορίες Έτσι συνολικά ή πρότασή μας ήταν για τό ξεκίνημα μίας διαδικα...

Τελικά τί ψηφίζουμε; Μετά την άποτυχία συγκρότησης μίας παρέμβασης της επαναστατικής αριστεράς...

Παρόλο, πού όπως έπηρεασε και πού πάνω, ή "κίνηση" δέν ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις μιας έντιμης έμφασης...

Εισοδο των μαζών Τά προσατα παράδειγματα στην Ευρώπη, όσο κι άνύ υπάρχουν διαφορές, προβάδίζουν για τό αντίθετο...

...αλλά μερικοί τό ενοσκειόνονται

ροπή της σε κίνημα μαζών. Τό "πρόγραμμα" πού πρότιναν οι σ. για να καλύθουν αυτή την άνωσφορά είναι άνύπαρχο...

Η ΚΙΝΗΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ Στήν βάση αυτής της συζήτησης συγκροτήθηκε ή κίνηση για μία επαναστατική αριστερά...

Στην εισήγηση στο 'Ακροπόλ ή "κίνηση" ανέπτυξε ένα δεύτερο άξονα πού προσδιόριζε τό συγκεκριμένο...

ή σήμερα. Έπειδή, ως γνωστόν, οι μάζες όταν 'μπαίνουν στην σκηνή χρειάζονται ήγεσία...

Και πιστεύουμε οτι ή έμπειρία, τόση όση χρειάζεται για να μην επαναλα μόνοντα σχήματα τύπου ΛΔΕ υπάρχει. Έτσι πιστεύουμε οτι ή "κίνηση" άποτελεί από μιά κοινή κίνηση...

ΟΙ ΡΕΦΟΡΜΙΣΤΕΣ ΒΤΗ ΒΚΙΑ ΤΟΥ ΛΑΖΟΚ

Μέσα σέ μιά πολιτική συγκυρία όπου τό "ήπιο κλίμα" είχε από καιρό εγκαθουθουθεϊ σάν διακυρηγμένη αναγκαιότητα από όλες τίς πτέρυγες τής Βουλής, όπου ή οποία πολιτική αντιπαράθεση διεξάγεται σέ επίπεδο δηλώσεων άρχηγών καί μετριέται σέ ποσότητα άφισών πού μπορεί κανείς νά διακινήσει, μέ μιά εργατική τάξη περιθοροποιημένη στό ρόλο του ύπομονετικού ψηφοφόρου καί μέ μιά νεολαία άσφυκτικά στρημωγμένη από τίς πιέσεις πού δέχεται μέ δοσμένη τήν έλευση όπασοδήποτε δυνατότητας άμεσης αντίστασης, βαδίζουμε πρός τήν "άλλαγή" καί τόν "σοσιαλισμό".

Πρωτοπόρο ρόλο στήν διαμόρφωση του παραπάνω κλίματος έπαιξαν καί παίζουν τά δύο ρεφορμιστικά ΚΚΕ, παλιότερα μέ τό σπάσιμο καί τή προσπάθεια χειραγόνησης κάθε άγώνα πού στήν πορεία του ξεπερνάγε τήν κοινοβουλευτική τους λογική καί σήμερα μέ τό συνολικό πάγωμα κάθε κινητοποίησης στή πλαίσια τής διαλλής πορείας πρός τίς εκλογές. Οί εκλογές όμως αυτές καί τό πρόβλημα τα πού βάζουν στήν ρεφορμιστές, ή άδυναμία ούσιαστικού διαχωρισμού τους από τό ΠΑΣΟΚ, οί "άριστερές" τους εξαγγελίες καί ή όλο καί πιό δεξιά τους γραμμή, είναι ζητήματα πού φαίνονται όλο καί πιό καθαρά αν κοιτάξει κανείς πίσω από τήν προεκλογική λογοδιάρροια πού έχει από καιρό ξεπεράσει τά όρια του ν γελού (πχ άρθρο στήν Αύγή μέ τίτλο "Γιατί έχουν τόση μεγάλη άπήχηση οί συγκεντρώσεις του ΚΚΕ εσ")

Τό ούσιαστικό ζήτημα πού ή ποβόσκει πίσω από τήν πανηγυρική πολυχρωμία των φεστιβάλ καί των ε κλογικών κέντρων είναι ή κρίση στρατηγικής καί τακτικής πού αντι μετωπίζει όχι μόνο τό ΚΚΕσ άλλα καί τό ΚΚΕ Μέ τά ίδια τά δικά τους κριτήρια τά δύο ΚΚΕ βλέπουν τό ρόλο πού θά ήθελαν νά παίζουν στίς πολιτικές εξελίξεις νά περιωρίζεται μπροστά στήν όρμητική άνοδο του ΠΑΣΟΚ.

ΚΚΕ καί "δημοκρατική πλειοψηφία": εντός, εκτός κ' επι τα αυτά

Τό ΚΚΕ κατεβαίνει μέ κεντρικό εκλογικό στόχο τήν κατάκτηση του 17% καί τό περασμά του στήν Β κατανομή, ενώ σέ πολιτικό επίπεδο προπαγανδίζει άνοικτά σάν άμεσο στόχο του τήν ανάδειξη μιός δημοκρατικής πλειοψηφίας στήν Βουλή. Στήν πράξη τό "17%" λειτουργεί γιά τους Κνίτες όπως καί τό καρτόγια τόν γάιδαρο, δηλαδή μεγιστοποίηση τής άμιλλας γιά πιό έντατική δουλειά, ενώ πρός τά έξω καταβάλλεται ή προσπάθεια νά λειτουργήσει σάν αντίβαρο άπέναντι στήν λογική τής χαμένης ψήφου. Απο αυτή τήν άποψη προβάλλεται καί ή λογική ότι τό ΚΚΕ θά παίξει μετεκλογικά τό ρόλο τής "άριστερης συνείδησης" άπέναντι στά δεξιά άνοιγματα του ΠΑΣΟΚ. Ο ούσιαστικός στόχος του ΚΚΕ είναι ή διατήρηση τής εκλογικής του δύναμης τουλάχιστον στά επίπεδα των εκλογών του 77 καί ή συγκράτηση μεγάλου τμήματος των παλιών του ψηφοφόρων πού τείνουν νά βλέπουν τήν "άλλαγή" πολύ πιό "ρεαλιστικά" ψηφίζοντας δηλαδή τό ΠΑΣΟΚ.

Τό ΚΚΕ έλπίζει στήν εξασφάλιση ενός άριθμού ψήφων καί βουλευτών, έτσι ώστε νά εξαναγκαστεί τό ΠΑΣΟΚ νά δει τό ΚΚΕ σάν ένα σημαντικό ύπολογισμό -καί όχι περιθωριακό- σύμμαχο. Έπίδιωξη πού έρχεται σέ αντίφαση μέ τήν ούσιαστική άδυναμία του ΚΚΕ νά διαχωριστεί από τ'άριστερά από τό ΠΑΣΟΚ σέ με

«Μέ τόσο ήλιο πού τήν έδων τή βκία σ' άριστεριστές»

ή πολιτική καί όχι συναισθηματική βάση.

Μετά τίς εκλογές του '77 τό ΚΚΕ μέ τό 10ο Συνεδριό του ζωγράφισε μέ μία εικόνα τών πολιτικών δυνάμεων πού πίστευε ότι θά του επέτρεπε νά αναλάβει καθοριστικό ρόλο στίς εξελίξεις. Σύμφωνα μ'αυτή τήν ειδυλιακή εικόνα ή Νέα Δημοκρατία χωριζόταν σέ δύο πτέρυγες, μία συντηρητική, τυφλά πιστή στόν άτλαντισμό καί τήν όλιγαρχία καί μία πιό φιλελευθερή, ίκανή νά αντίστέκεται "στόν α' ή β' βαθμό" στίς πιέσεις των ιμπεριαλιστών καί των χουντικών. Δεύτερο σημεϊό τής εικόνας ήταν ένα ΠΑΣΟΚ μικροαστικό καί ταλαντευόμενο, πού είχε "θετικά στοιχεία" άλλα δέν μπορούσε από τήν "μικροαστική" φύση του νά παίξει ήγετικό ρόλο. Έτσι λοιπόν έβγαίνε τό συμπέρασμα ότι τό ΚΚΕ μπορούσε νά οικοδομήσει μιά πλατιά δημοκρατική αντιιμπεριαλιστική συμμαχία που ή "προλεταριακή συνέπεια" του θά ύπερνικούσε τίς "μικροαστικές ταλαντεύσεις" του ΠΑΣΟΚ καί αξιολοιώντας καί τίς "έσωτερικές αντιφάσεις" τής Νέας Δημοκρατίας θά άνοιγε τόν δρόμο γιά μιά "δημοκρατία του λαού".

Σήμερα έρχεται ή "ή ίδια ή ζωή" (για νά χρησιμοποιήσουμε τήν αγαπημένη έκφραση του άρθρογράφου τού Ριζοσπάστη) νά διακόψει τίς όνειροπολήσεις καί νά φέρει τό ΚΚΕ άν τιμέτωπο μέ τήν σκληρή πραγματικότητα του νεοκομβολητή. Μπροστά στήν άταλάντευτη πορεία του ΠΑΣΟΚ πρός τήν κατάκτηση τής εμπιστοσύνης τής άστικής τάξης καί τήν άναδειξη του σέ έναλλαχτική λύση, τό ΚΚΕ άγωνίζεται νά περιώσει μιόθεση στήν ούρά των συμμαχιών του. Κι αυτός ό άναπροσαρμοσμένος καί πιό "ρεαλιστικός" στόχος, όμως, βάζει αύτή τή στιγμή δυσκολίες.

Υστερα από πολλές άποτυχημένες άπόπειρες νά προωθήσει συνεργασίες μέ τό ΠΑΣΟΚ μέ δικούς του όρους (ΣΑΔΕΟ, Κίνηση Ειρήνης κλπ.) τό ΚΚΕ αναγκαστικά εύθυγραμμίζεται όλο καί περισσότερο στίς τοποθετήσεις του ΠΑΣΟΚ. Η τελευταία συνέντευξη του Φλωράκη ούσιαστικά έπιβεβαιώνει καί φραστικά αυτή τήν εξέλιξη. Όμως αύτή ή προσέγγιση δέν είναι άνώδυνη γιά τό ΚΚΕ γιατί δημιουργεί προβλήματα τόσο άπό άποψη συγκράτησης τής έπιρροής του καί διαροής πρός τό ΠΑΣΟΚ όσο καί άπό άποψη γενικότερων ζητημάτων πού άνοίγει: μέχρι πού μπορεί τό ΚΚΕ

νά παρακολουθήσει τό ΠΑΣΟΚ χωρίς έσωτερικές άνακατατάξεις; Μπορεί, γιά παράδειγμα, νά κάνει κριτική στήν Σοβιετική Ένωση καί νά έμφανιστεί εσωνικά "εύρωκομμουνιστικά" καί πόσο μεγάλη θά ήταν ή κρίση πού θά ξεσπούσε μέ ένα τέτοιο ζιζυάκ;

Από τήν άλλη μεριά, βέβαια, ή έναλλακτική αντιμετώπιση μέ μιά "στροφή άριστερά" είναι δρόμος κλειστός γιά τό ΚΚΕ. Η κριτική πρός τό ΠΑΣΟΚ στή λόγια χωρίς πρακτική διαφοροποίηση στή δράση δέν λύνει τίποτα, αντίθετα άποκαλύπτει τήν έλλειψη συγκεκριμένης προοπτικής, πράγμα καταστροφικό γιά ένα κόμμα πού αυτοπροβάλλεται σάν τό "τρίτο κόμμα τής χώρας". Όσο γιά τήν περίπτωση νά κινήθει τό ΚΚΕ καί στήν πρακτική του πρός τά άριστερά, αυτό είναι κάτι πού του τό έχουν άποκλείσει οί ίδιες οί συμμαχίες πού επιδιώκει. Όλη ή οργανωτική καί πολιτική έπιρροή του ΚΚΕσσ στήν εργατική τάξη είναι ύποθη κευμένη στίς γέφυρες πού προσπαθεί νά στήσει πρός τους μικρομεσαίους πρός τίς "λιγότερο αντιδραστικές" μερίδες τής άστικής τάξης, πρός τους κρατικούς μηχανισμούς. Μέ άλλα λόγια ύπάρχουν προκαθορισμένα όρια σέ όποιουσδήποτε άριστερούς έλιγμούς καί αυτό μειώνει τήν άποτελεσματικότητά τους.

Έτσι τό ΚΚΕ αναγκάζεται νά παρακολουθήσει τήν πορεία του ΠΑΣΟΚ πρός τά δεξιά προσπαθώντας νά άποφύγει ταυτόχρονα καί τή ρήξη καί τήν όλοκληρωτική ταύτιση. Πρόκειται γιά συνεχείς εξετάσεις άκροβατικής δεξιολογίας πού μέ τίς εκλογές φτάνουν στό πιό κρίσιμο σημεϊό.

ΚΚΕ (ε.ε.) ο ίδανικός συμμαχος

Αν γιά τό ΚΚΕ ισχύουν τά παραπάνω, γιά τόν φτωχό συγγενή τής ρεφορμιστικής άριστεράς, τό ΚΚΕ εσ τό προβλήματα είναι πιό όξυμένα. Ούσιαστικά περιθωριοποιημένο, μέ συρικνωμένη έπιρροή στους μαζικούς χώρους, πασχίζει άπεγνωσμένα νά παρατείνει τήν κοινοβουλευτική του έπιβίωση, προσπαθώντας νά περσει γιά τόν άναντικαταστάτο του ρόλο.

Αμεσος εκλογικός του στόχος, πού σύμφωνα μέ τά λεγομένα του φαίνεται νά έχει ήδη κατακτηθεί, είναι τό 4% στή βάση του συνθηματός του "ίσχυρό ΚΚΕσσ σέ μιά πλειοψηφία ά

Αλλαγής".

Ένώ τό ΚΚΕ αντιμετώπιζει προβλήματα προσαρμογής (ιδεολογικής, πολιτικής) γιά νά διεκδικήσει μιά θέση στήν "πλειοψηφία άλλας", τό ΚΚΕ εσ αντίθετα μοιάζει νά είναι πανέτοιμο: μέ τίς θέσεις του γιά τή συνεργασία σοσιαλιστών-κομμουνιστών, μέ τήν κατακτημένη αυτονομία του άπέναντι στή Σοβιετική Ένωση, μέ τίς αντιλήψεις του γιά πλατειές συνεργασίες άκόμα καί μέ τήν δεξιά "στά κρίσιμα θέματα του έθνους καί τής δημοκρατίας" (άπέναντι στους Τούρκους καί τους χουντικούς, παλιά ΕΑΔΕ τώρα "έτεμπο" μαλότητος") τό ΚΚΕ εσ αυτοπροβάλλεται σάν ίδανικός σύμμαχος. Έως υπερβολικά ίδανικός. Είναι λίγο δύσκολο μετά από όλα αυτά νά καταλάβει κανείς γιατί νά μήν ψηφίσει κατευθείαν τό ΠΑΣΟΚ, καί πού θά είναι ή άναντικατάσταση συμβολή του ΚΚΕ εσ. στήν "πλειοψηφία άλλας". Τώρα τελευταία προβάλλεται τό έπιχείρημα ότι τό ΠΑΣΟΚ είναι κόμμα γενικά των μη προνομιούχων ενώ τό "έσωτερικό είναι τής εργατικής τάξης Αποήχος" προλεταριακής συνεργασίας

άπέναντι στους "μικροαστούς" του ΠΑΣΟΚ καί εδω; Πάντως όπως καί αν έχει τό πράγμα τό ΠΑΣΟΚ μπορεί νά είναι οίγουρο ότι καί τό ΚΚΕσσ όπως καί τό ΚΚΕ θά συνεισφέρει καί αυτό όσο μπορεί γιά νά ύπάρξει "προλεταριακή πειθαρχία" μέσα στήν εργατική τάξη άπέναντι στίς απαιτήσεις τής "πλειοψηφίας άλλας".

Η ιδιαιτερότητα τής τακτικής του ΚΚΕσσ τήν τελευταία περίοδο μοιάζει νά συγκεντρώνεται στή σχέση του μέ τά νέα κινήματα. Από τήν έποχή των φοιτητικών καταλήψεων όπου ό τρίτος συνεταιρος τής συμμαχίας ΠΑΣΠ Πενσιονιστοδαστικής-Δημοκρατικού Άγώνα είδε τήν μπύρα νά παίρνει βασικά τους δύο πρώτους (ΚΝΕ ΠΑΣΟΚ πού άννε τους άγώνες), τό "έσωτερικό άνακάλυψε καί άπευθύνεται μεθοδικά στήν νέα ριζοσπαστικοποίηση τής νεολαίας άγκαλιάζοντας κάθε έκφραση τής (νυναικες, όμοφυλόφιλοι, οίκολόγοι, ρόκ, κλπ). Ανεξάρτητα από τό ρόλο πού παίξει μέσα στά αντίστοιχα κινήματα τό ΚΚΕσσ, ή στάση του αυτή συμβάλει στή διατήρηση τής στήλης του σάν "άνανεωτικό, δημοκρατικό" "άνοιχτό". Σέ τέτοιο βαθμό μάάλιστα, ώστε, σέ συνδιασμό μέ τήν κρίση τής έπαναστατικής άριστεράς, πολλά άγωνιστές ξεχωρίζοντας τήν γενική πολιτική του ΚΚΕσσ νά τό βλέπουν σάν "έπίδομα διεξόδου από τήν κρίση τής άριστεράς".

Είναι άμφίβολο αν αυτου του είδους ή συσείρωση "κριτικών ύποστηρικτών" μπορεί νά περιοώσει τους εκλογικούς στόχους του ΚΚΕσσ. Αύτό, όμως, πού μπορεί νά πετύχει είναι νά τό κρατήσει σάν κέντρο ζυμώνσων σέ μιά περίοδο άνακατατάξεων, στους κόλπους τής άριστεράς μετά τίς εκλογές.

Συμπερασματικά, καί οί δύο φορείς τής ρεφορμιστικής άριστεράς βρίσκονται στίς παραμονές μιός περιόδου όπου θά πρέπει νά δρέψουν τους καρπούς τής ήττας τους από τό ΠΑΣΟΚ. Αυτό δέν σημαίνει ότι τά πράγματα είναι ρόδινα γιά τήν επαναστατική άριστερά ή ότι θε πρέπει νά χειροκροτήσει τό στρίμωγμα των ρεφορμιστών από τό ΠΑΣΟΚ. Οί ήττες των ρεφορμιστών δέν συνεπάγονται αυτόματα καί μεγαλύτερη δυνατότητα τής εργατικής τάξης νά ξεφύγει από τήν έπιρροή τους. Χρειάζεται καί ή ανάδειξη μιός έναλλακτικής προοπτικής, ενός έναλλακτικού πόλου. Κι εδω ό λόγος άνήκει στήν επαναστατική άριστερά.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΠΡΟΪΑ
Εφημερίδα τής ΟΣΕ

Υπεύθυνη σύμφωνα μέ τόν νόμο:
Μαρία Στύλλου
Μεγάνδρου 50 - τηλ. 524.1001

Εκτύπωση Όμας:
Ζ. Αντισσακούδης
Γ. Δημαράκη 28
Ροδφ
τηλ. 345.3269

Ο ΧΟΜΕΪΝΙ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ ΤΟ ΤΟΥΝΤΕΧ ΣΥΝΕΡΓΕΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΕΣ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ ΑΓΟΝΙΣΤΩΝ ΣΤΟ ΙΡΑΝ

Είναι δύσκολο να συγκρίνει κανείς τότε ήταν χειρότερα τότε με τόνά της ή τώρα με τον Χομεϊνί. Δεν έχει αλλάξει και σημασία, αυτά είναι για τους μάχοντες ακόμα να βρούμε τις προσδοκαστικές δυνάμεις του Ισλαμικού καθεστώτος.

Δεκάδες εκτελέσεις καθημερινά. Την προηγούμενη εβδομάδα ο αριθμός είχε φτάσει στους εξεκοσμούς, και δεν ακούγεται ούτε μία διαμαρτυρία. Αντίθετα η εικόνα που ο αστικός τύπος παρουσιάζει, και του Ριζοσπάστη περιλαμβανομένου, είναι μία εικόνα άντεκδικήσεων. Δολοφονούν Μουτζαχεντίν, εκτελεί και το καθεστώς σαν αντίπαλο.

Καλιμένοι πίσω από αυτή την περιγραφή "δημοκράτες" πάσης φύσεως, σοσιαλιστές της Ευρώπης και της Ελλάδας, κομμουνιστικά κόμματα, ΕΣΣΔ και Τουντέχ περιμένουν ένα γύρισμα το ξεπάστρωμα και της τελευταίας αντίστασης ενάντια στο καθεστώς. Για το Τουντέχ και την ΕΣΣΔ είναι η ποθητή λύση. Σε συντεύξη του ο Ρατζαβί (ηγέτης των Μουτζαχεντίν που βρίσκεται αυτοεξόριστος στο Παρίσι) ανέφερε ότι πολλά από τα στελέχη της δικής του αλλά και των άλλων άριστερων οργανώσεων έχουν παραδοθεί στους φρουρούς της επανάστασης από το Τουντέχ.

Οι Ευρωπαίοι, μολοντί θα ήθελαν μία εκσυγχρονιστική αλλαγή του καθεστώτος, παρόλα αυτά τους ανησυχεί η δύναμη των Μουτζαχεντίν και οι λαϊκές εξεγέρσεις των αντισημιτών συγκρούσεων. Γιαυτό δεν διαμαρτύρονται καθόλου για τα στοιχεία "δημοκρατικά δικαιώματα" που έχουν εγκλωβιστεί κυριολεκτικά στο Ιράν.

Οι ανωρδωτες του κρατους

Το ερώτημα που μπαίνει είναι πως έφτασε η κατάσταση μέχρι εδώ. Πως η εξέγερση που έριξε το Σάχη κατέληξε σε ένα καθεστώς το ίδιο καταπιεστικό, το ίδιο τρομοκρατικό το ίδιο χάνουσο όπως το προηγούμενο.

Από την αρχή το κίνημα που συγκρούστηκε με το καθεστώς του Σάχη δεν ήταν ενιαίο. Δεν είχε ούτε ξεκάθαρη κατεύθυνση ούτε και αποκλιτική ταξική σύνθεση δηλαδή εργατικό ή αγροτικό ή μόνο αστικό. Τουναντίον περιλάμβανε μέσα του μία προσαρτημένη συμμαχία τάξεων και στραμάτων με στόχο το κομμουνιστικής σακτικής δικτατορίας. Αντίστοιχη ήταν και η σύνθεση των οργανώσεων που λειτουργούσαν μέσα σ' αυτό: Από τα αστικά κόμματα (το Εθνικό Μέτωπο, το Απελευθερωτικό κίνημα του Ιράν) μέχρι τις διάφορες άριστερές οργανώσεις, Φενταγίν, Μουτζαχεντίν και άλλες. Μέσα σ' αυτή την συμμαχία περιλαμβάνονταν και οι κληρικοί Ισλαμιστές, που μολοντί ποτέ δεν είχαν φτιάξει κόμμα, έντα τις χρησιμοποιώντας την έκκλησιαστική δύναμη (τζαμιά-μουλάδες), διέ-

θετηγνή πλατύτερη οργανωτική δύναμη μέσα σ' αυτό το κίνημα. Η μόνη επόμενη συγκρίσιμη κατάσταση ήταν οι οργανώσεις των Φενταγίν και των Μουτζαχεντίν με στρατιωτική και πολιτική οργάνωση αρκετά μεγάλη.

Με το πέσιμο της δικτατορίας ή πλατιά αντισημική συμμαχία διαλύεται και χωρίζεται βασικά σε δύο στρατόπεδα. Από την μία βρίσκονται αυτοί που υποστηρίζουν και παλεύουν για μία αντισημιτική προοπτική του κινήματος. Σ' αυτή περιλαμβάνονται (με διαφορές και συγχύσεις) οι πολιτικές οργανώσεις των Φενταγίν των Μουτζαχεντίν και διάφορα αγωνιστικά εργατικά κομμάτια (πχ εργάτες πετρελαίου) και κινήματα που αρχίζουν να ξεσηκώνουν (το αυτονομιστικό κίνημα των Κούρδων, το κίνημα των Γυναϊκών, των νέργων).

Από την άλλη μεριά βρίσκονται τα αστικά κόμματα και οι Αγριατολάδες που υποστηρίζουν ένα σημιτικό έκσυγχρονισμό που δεν μπορούσε να ολοκληρωθεί με τη δικτατορία του Σάχη. Το πρώτο βήμα σ' αυτή την κατεύθυνση ήταν η προσπάθειά τους να ξεσηκώσουν καινά σταθεροποιήσουν τον κρατικό μηχανισμό που είχε διαλυθεί από την κρίση που είχε ανοίξει. Μέσα σ' αυτό το μιλώκ από την αρχή υπήρχαν δύο τάσεις, αυτοί των Ισλαμιστών κληρικών (Αγριατολάδες, μουλάδες κλπ) και η τάση των Λαϊκών (1) κομμάτων άσχετα με το αν ήταν Ισλαμιστές ή όχι.

Στην πρώτη περίοδο μετά την πτώση του Σάχη τυπικά στην κυβέρνηση βρίσκεται η συμμαχία αστών και κληρικών ενώ στους δρόμους βρίσκεται καθημερινά το ίδιο το κίνημα. Οι εργάτες καταλαμβάνουν

Η κηδεία τῶ Μοσαχονάε, τῶ πρωθυπουργῶ τῶν λίγων ἡμερῶν

τά εργοστάσια οι άνεργοι και άστεγοι τα δημόσια κτίρια οι γυναίκες πετάνε τα τσαντόρ και άπαι - τούνε τέρμα στην καταπίεση, οι Κούρδοι δημιουργούν άπελευθερωμένες ζώνες.

Αυτή την συνεχή εξέγερση προσπάθησε η κυβέρνηση και το επαναστατικό συμβούλιο (2) να την σταματήσει με την άνοικτη καταπίεση. Άρχισαν οι διώξεις των οργανώσεων, τους κλείνουν τις εφημερίδες και τα γραφεία τους και μετά από σήμερες δίκες στέλνουν τα στελέχη τους στην φυλακή.

Σ' αυτό το κτύπημα έρχεται να προστεθεί η άμβροβία και η σύγκριση των ίδιων των οργανώσεων για το πως έπρεπε να αντιμετωπίσουν την κυβέρνηση και ειδικότερα το κομμάτι των κληρικών. Παλιαντεύονταν ανάμεσα στην αντισημιτική και την αντισημιτική προοπτική της επανάστασης. Και όταν άπομόνονταν την πρώτη από την δεύτερη, μιλούσαν για πλατιά αντισημιτική συμμαχία που περιλαμβάνονταν μέσα και ο Χομεϊνί. Έτσι οι Φενταγίν διασπάστηκαν πάνω σ' αυτό (πλειοψηφία-μειοψηφία) ενώ οι μουτζαχεντίν έβλεπαν την αντισημιτική συμμαχία μέσα από τον Ισλαμισμό.

Από μία στιγμή και πέρα η καταπίεση, η ταλάντευση και η ιδεολογική τρομοκρατία των μουλάδων λειτουργούν όλα μαζί για να βγάλουν το κίνημα από τους δρόμους, να άσουν την επίδραση των οργανώσεων και να μπορέσουν έτσι άνευχλητοι να στήσουν το κράτος που ήθελαν. Εκεί πάνω ήταν που άρχισαν και οι άνοικτες διαφωνίες μέσα στην ίδια την συμμαχία. Μέχρι τότε υπήρχε ο καταμερισμός καθηκόντων όπου το άστικό λαϊκό κομμάτι είχε την κυβέρνηση ενώ οι κληρικοί περιορίζονταν σε έπισημικά καθήκοντα μέσα από το επαναστατικό συμβούλιο.

Αυτός δικός ο καταμερισμός άρχισε σιγά σιγά να άνατρέπεται με την προσπάθεια των κληρικών να έχουν μία πιο μεγάλη συμμετοχή στην κυβέρνηση. Προς αυτή την κατεύθυνση βοήθησαν δυο κυρίως γεγονότα. Το ένα ήταν η ύπόθεση των άμερικανών όμηρων και το δεύτερο ο Ιρανοϊρακικός πόλεμος.

Με το πρώτο ήρθε η πρώτη άνοικτη ρήξη και οι κληρικοί πήραν την κυβέρνηση από τα χέρια των αστών λαϊκών (παραίτηση κυβέρνησης Μπα-

ζαριάν). Με το δεύτερο ολοκληρώθηκε αυτή η ρήξη και συγκέντρωσαν στα χέρια τους και τις τελευταίες "εξουσιαστικές" έξουσίες που είχαν παραχωρήσει. (Όπως την προεδρία ήταν άρκετά άποδυναμωμένη σύμμαχ με το καινούργιο σύνταγμα.)

... και οι διαμαχες τους

Οι διαφορές των δύο τάσεων υπήρχαν από την αρχή και άφορούσαν τόσο την οικονομική πολιτική που έπρεπε να προωθηθεί όσο και την ρητή του κράτους μετά την πτώση Σάχη. Οι μη κληρικοί πολιτικοί κόμματα (έθνικό μέτωπο, Μπαζαρ Μπανί Σάντρ, Γκοντμπζαντεχ) υποστήριξαν μία οικονομική πολιτική άναμείωσης στην παραγωγή άγρων και στις ήδη διαμορφωμένες άπαιτήσεις της. Άλλα δηλαδή πετρελαϊκή πολιτική σε συνεργασία με τις άνάγκες Ευρώπης, χρησιμοποίηση των πετρελαίων για επενδύσεις στην Ευρώπη και στο Ιράν, συνεργασία με τις τράπεζες που ήδη διαχειρίζονταν τις περσικές καταθέσεις.

Αντίθετα οι κληρικοί γύρω από το Χομεϊνί υποστήριξαν μία οικονομική πολιτική άπάρκειας στο και άν άπαιτούσε διεθνή άπνοση και στήριξη στις έσωτερικές οικονομικές δυνατότητες του Ιράν (άνεβασμένη τιμή πετρελαίου, τράγια των καταθέσεων από τις τράπεζες και μετατροπή ενός μέρους των δολαρίων σε άλλα νομίσματα, κάλα μέτρα μεγαλύτερου έλέγχου του Ιρανοϊρακικού κράτους πάνω στην διήρηση των πετρελαίων.) Δεν έτυχαι ότι οι μη κληρικοί πολιτικοί είναι αυτοί που είχαν τους καλύτερους δεσμούς (ή τουλάχιστον έκβαζαν περισσότερο) με τους πιαταλιστές της Περούας, των όπιτά συμπερόντα είναι δεμένα με ένωμάτωση στην διεθνή αγορά. Όμως αυτό έδινε όρισμένα στήριτα στην δική τους στήση από την λη μεριά οι Άγριατολάδες είχαν άπο με το μέρος τους στο θέμα μορφή που θα έπαιρνε η πολιτική έξουσία, χάρη στον καιρίο ρόλο μουλάδων για τον έλεγχο των μέσων στην συμμαχία που άνέτρεξε Σάχη.

Η πρώτη τάση υποστήριζε μία μορφή κρατικής έεραρχίας, έδομής σαν αυτές που ύπάρχουν σε ύπόλοιπες σημιτικές ή ταλιτικές χάρες Χομεϊνικοί αντίθετα ήθελαν μία μη από την μία να έξασφαλί την κινητικότητα των μαζών (άραίτητο σε μία πολιτική άπάρεια και από την άλλη να είναι άρκεά αυτονομισμένη και δυναμική άσπι έπιβάλλει την πολιτική του κέν έξουσίας. Έτσι από την μία και άνίσχυσε την δύναμη των με άων που έξασφάλιζαν το πρώτο ταυτόχρονα δημοόργησε τους φρουρούς επανάστασης, τα επαναστατικά δικαστήρια και το Ισλαμικό ρεπλικανικό κόμμα που έξασφάλιζε δεύτερο.

Αυτές οι δυο τάσεις δεν νίστηκαν από την αρχή σαν άντιτικές αλλά προσπάθησαν να βρομιά έσοροπία που άποτε έκλεινε προς την μία και άποτε προς την άλλη μεριά. Παράλληλα η οικονομική κατάσταση άρχισε να χειροτερεύει τά έσοδα από το πετρέλαιο είχε πέσει πάρα πολύ, πολλά εργοστάσια δεν δούλευαν από έλλειψη άνταίων, το κίνημα των άνέργων έξουοντύσει, οι πιέσεις πάνω στην κυβέρνηση να κάνει κάτι είχαν ταθεί.

Μέσα σ' αυτή την κατάσταση συνεκία έελ.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΕΣ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΣΤΟ ΙΡΑΝ (συνεχία από σελ. 9)

ρθε τό θέμα τών αμερικανών δήμων
"Η κυβέρνηση Μπαζαργκάν πιστεύει
πως θα έπρεπε να επιστρέψουν αμέ-
σως τούς δήμους. Οι γύρω από τόν
Χομεϊνί έβλεπαν τήν εύκαιρία να
διαπραγματεύτον τούς δήμους με
οικονομικά ανταλλάγματα (καταθέ-
σεις τού Σάχη σε αμερικανικές τρά-
πεζες, χρέη τού Ιράν σε τράπεζες
και έπιχειρήσεις, τιμή τού πετρέ-
λαιου στήν διεθνή αγορά). Πάνω σ'
αυτή τήν τακτική ηρθε ή σύγκρουση
με τόν Μπαζαργκάν και ή κυβέρνηση
παρατήθηκε.

Αυτό άφησε τήν πολιτική πρω-
τοβουλία στα χέρια τών Ισλαμιστών
κληρικών. Από κεί και πέρα προσπά-
θησαν να ενισχύσουν τήν θέση τους
άποκτώντας τήν απόλυτη πλειοψηφία
μέσα στήν Βουλή, φτιάχνοντας δική
τους κυβέρνηση και καθορίζοντας οι
ίδιοι τί θα άπόμεινε για τούς υπό-
λοιπους. Η προεδρία τού Μπ ανί Σά
τρο ήταν άλλος ένας προσωρινός συμ-
βιβασμός με τούς μη κληρικούς και
τό παζάρι πού δέν κράτησε ήμερα
πολύ.

Αφορμή για τήν τελική σύγκ-
ρουση έδωσε ό Ιρανοκρατικός πόλε-
μος: Η οικονομική κατάσταση έφτα-
σε στο άπροχώρητο, τό παζάρι άρχι-
σε να διαμαρτύρεται οι άνεργοι ξα-
νάβγαζαν στους δρόμους. Αμέσως
δημιουργήθηκε θέμα στρατού. Μέχρι
τότε ό Μπανί Σάντρ ήταν ό άρχηγός
τών ένόπλων δυνάμεων και έτσι μπο-
ρούσε και είχε άμεσα έλεγχο στις
πολεμικές έπιχειρήσεις. Αυτό θεωρή-
θηκε αρκετά επικίνδυνο από τήν κυ-
βέρνηση Ρατζάι και έθεσε θέμα έπι-
στοσύνης. Μ' αυτό τό τρόπο πήρανε ά-
πό τόν Μπανί Σάντρ και τήν τελευ-
ταία δυνατότητα να επιρεάσει τήν
κατάσταση.

Μετά τό διώξιμο τού Μπανί
Σάντρ ή έξουσία περνάει στα χέρια
τού Ισλαμικού Ρεπουμπλικανικού Κό-
ματος και στους Άγιατολάδες. Από
τότε ή έκταση τής καταπίεσης παί-
ρνει άλλες διαστάσεις: Τά Ισλαμι-
κά δικαστήρια δικάζουν και καταδι-
κάζουν κατά δεκάδες και οι φρου-
ροί τής επανάστασης έκτελούν. Είναι
ό μόνος τρόπος για να κρατήσουν
τήν έξουσία οι Άγιατολάδες.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΙΚΗ ΔΙΧΩΣ ΗΤΤΕΣ

Τώρα πιά στήν Περεία άρχίζει
να διαμορφώνεται μια καινούργια κα-
τάσταση πού χαρακτηρίζεται από κα-
θημερινές ένοπλες συγκρούσεις και
δολοφονίες στελεχών τής κυβέρνησης
και τού ρεπουμπλικανικού κόμματος,
άπό διαδηλώσεις-άσπραξη στις διά-
φορες πόλεις και άπό μια προσπά-
θεια να συρροηθεί ένα μέτωπο άνε-
τίστασης άπό κόμματα και οργανώ-
σεις ένάντια στο καθεστώς (άποκλι-
ονται οι φιλοσαχηκοί).

Η τριτοδιάστατη αυτή τακ-
τική άποβλέπει, σύμφωνα με δηλώ-
σεις τών Μουζαχεντίν, στήν άποδυνα-
μωση τού Ιερατίου (δολοφονίες στε-
λεχών του), στήν εκδήλωση τής λαϊ-
κής αντίστασης (οι ξαφνικές και
πολλές διαδηλώσεις) και στήν προ-
ετοιμασία μιας διάδοχης κατάστασης
με τήν συγκρότηση τού Έθνικού Συ-
μβούλιου αντίστασης.

Με τό ένθικό συμβούλιο οι
Μουτζαχεντίν και ό Μπανί Σάντρ
προσπαθούν να ξανακόλψουν τήν συ-
μαχία πού συγκρούστηκε με τό καθε-
στώς τού Σάχη αλλά πού διαλύθηκε
άμέσως μετά. Και σ' αυτό έχουν να
ντιμετωπίσουν πολλές δυσκολίες. Α-
πό τήν μια σκοντάφτει στήν έπιρροή
τών κληρικών πού είναι άκόμα μεγά-
λη. Από τήν άλλη υπάρχει άκόμα να-
πή ή εμπειρία μέσα στήν εργατική
τάξη και τά άλλα κινήματα άπό ό-
λους αυτούς τούς συμμάχους. Οι Κού-
ρδοι ποτέ δέν θα ξεχάσουν ότι όπé-
ρσικος στρατός μπήκε στις πόλεις
τους με διαταγή τού Μπανί Σάντρ.

Η αντίσταση στήν αίματηρή
καταστολή τού Χομεϊνί δέν θα πρέ-
πει και αυτή τήν φορά να καταλήξει
σε ήττα.

(1) Λαϊκός έδω χρησιμοποιείται με
τήν έννοια τού μη κληρικού.

(2) Στο Έπαναστατικό Συμβούλιο έ-
κπροσωπούταν όλες οι τάσεις τής
Συμμαχίας πού είχε πάρει τήν έξου-
σία

Σεπτέμβρης '80 — Σεπτέμβρης '81 ΚΑΤΩ Η ΧΟΥΝΤΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Έκατοντάδες χιλιάδες
συλλήψεις

Πάνω άπό 150.000
πολιτικοί κρατούμενοι

Πάνω άπό 2000 δολοφονημένοι στις «έπιχει-
ρήσεις»
10 άπαγχονισμοί

200 άτομα νεκροί
άπό βασανιστήρια

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΑΣΥΛΟ ΣΤΟΥΣ ΤΟΥΡΚΟΥΣ ΑΓΩΝΙ- ΣΤΕΣ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ - ΠΟΡΕΙΑ ΣΤΑ ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ
ΠΕΜΠΤΗ 17/9/81 6 μ.μ.
ΖΗΤΩ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ
ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Έπιτροπή συμπάρτασης στήν τούρκικη αντίσταση

ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Στις 12 Σεπτέμβρη έκλεισε ένας
χρόνος άπό τό πραξικόπημα στή Του-
ρκία.

Σ' αυτό τό διάστημα ή Χούντα έ-
χει καταφέρει να προχωρήσει στο βα-
σικό στόχο τών Τούρκων καπιταλισ-
τών: Με τήν πιό άγρια τρομοκρατία
έχει να καταφέρει να φιμώνει τό έ-
ργατικό και λαϊκό κίνημα. Με τίς χι-
λιάδες συλλήψεις και καταδικές ά-
γωνιστών, με τίς έκτελέσεις και τίς
δολοφονίες, με τά βασανιστήρια και
τίς 2 έξαφανίσεις, με τή διάλυση ό-
λων τών συνδικαλιστικών οργανώσεων
με τόν έλεγχο τών πόλεων και τών
εργοστασίων κάτω άπό στρατιωτική
"περιφρούρηση".

Μέσα σ' αυτές τίς συνθήκες ή δρά-
ση τών επαναστατών έχει περιορι-
στεί σε άπομονωμένες και άποσπασμα-
τικές ενέργειες πού πληρώνονται συ-
νήθως πολύ άκριβά (με νέες συλλή-
ψεις και δολοφονίες) ή σε μια "ύ-
πόγεια" δουλειά άνασύνταξης και ύ-
ποδομής για τό ξεκίνημα τού ένοπ-
λου άγώνα για τήν άνατροπή τής Χού-
ντας.

Σε μια τέτοια κατεύθυνση οι με-
γαλύτερες άπό τίς οργανώσεις τής
Έπαναστατικής Αριστεράς κινούν-
ται αυτή τή στιγμή, προσπαθώντας να
ξεπεράσουν τίς διαφορές τους (πού
στο παρελθόν τίς δόδησαν άκόμα
και σε ένοπλες συγκρούσεις) και να
ξεκινήσουν μια κοινή δράση. Στόχος
αυτής τής ένότητας είναι συγκρότη-
ση ενός μετώπου άπό τίς πιό σημα-
τικές Τούρκικες και Κούρδικές έπα-
ναστατικές οργανώσεις, πού να μπο-
ρέσει να προετοιμάσει μια πιό σο-
βαρή άπάντηση στους στρατηγούς άπ'
αυτή πού δίνουν σήμερα ή κάθε μια
ξεχωριστά. Όμως για τήν ώρα ή θέ-
ση τών Τούρκων επαναστατών είναι
δύσκολη. Στις πόλεις δέν μπορεί να
στηριχτεί στοιχειώδης υπεράσπιση
τους, ενώ για όσους έχουν καταφύ-
γει στα βουνά υπάρχει άκόμα και ή
δυσκολία τής επιβίωσης. Ιδιαίτερα τώ-
ρα πού πλησιάζει ό χειμώνας.

Αυτές οι δυσκολίες βάζουν κά-
ποια ιδιαίτερα καθήκοντα στο κίνη-
μα συμπάρτασης στον άγώνα τού Έθ-
νικού λαού πού έχει ξεκινήσει.
Στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώ-
ρες, Κέντρο τής συμπάρτασης εί-
ναι ή Γερμανία με τά 2 έκατομύρια
Τούρκους εργάτες. Στήν Γερμανία ή
συμπάρταση οργανώνεται σε δυό έ-
πίπεδα: Σε ένωτικές έπιτροπές τών
Τούρκων επαναστατών πού προσπαθού
να άναπτύξουν δράση μέσα στους Του-

ρκους μετανάστες, να καταγγέλλουν
σ' όλη τήν Ευρώπη τή Χούντα τού Έ-
βρέν και παράλληλα να συγκεντρώ-
νουν και να διοχετεύουν στήν Του-
ρκία βοήθεια σε χρήματα, υλικά, φάρ-
μακα, ρούχα κλπ. Παράλληλα έχει άνα-
πτυχθεί ή "Έναλλαχτική βοήθεια
στήν Τουρκία" έπιτροπή προοδευτι-
κών προσωπικοτήτων, συνδικαλιστών,
οργανώσεων τού ευρωπαϊκού εργατι-
κού κινήματος πού προσπαθούν να
μπούκοτάρουν κάθε βοήθεια μέ Εύρ-
ωπαϊκών κυβερνήσεων στο τούρκικο
κράτος και να άναπτύξουν τήν άλλη
λεγγύη και τήν πραγματική βοήθεια
στή τούρκικη αντίσταση. Στήν κατεύ-
θυνση τής οικοδόμησης σ' όλη τήν Εύ-
ρώπη τής "Έναλλαχτικής βοήθειας"
προετοιμάζεται διεθνής συνάντηση
στή Γερμανία τούς έπόμενους μήνες.

Στήν Ελλάδα ή άνάπτυξη τής συ-
μπάρτασης στήν τούρκικη αντίστα-
ση μπαίνει πιεστικά άπό πολλές πλευ-
ρές. Από τή μια αυτή ή συμπάρτα-
ση μπορεί να είναι ή καλύτερη άπα-
ντηση τού κινήματος στή σωβινιστι-
κή προπαγάνδα τής κυβέρνησης αλλά
και τών κομμάτων τής αντιπολίτευ-
σης. Από τήν άλλη γιατί στήν Έλ-
λάδα καταφεύγουν οι Τούρκοι άγωνι-
στές πού περνάνε τά σύννορα. Έτσι
μετά τό σταμάτημα, κάτω άπό τή πί-
ση τής κοινής γνώμης τών "έπιστρο-
φών" τών φυγάδων στους φονιάδες
του Έβρέν, σήμερα ή κυβέρνηση δέ-
χεται μέν τούς Τούρκους άγωνιστές
άλλά σ' ένα "ιδιόμορφο" καθεστώς πού
ούσιαστικά είναι περιορισμός σε
στρατόπεδο στο Λαύριο. Αυτό τό γεγο-
νός βάζει τά προβλήματα τής κάλυ-
ψης τών Τούρκων συντρόφων όταν προ-
τερόχονται, τής διεκδίκησης γι' αυ-
τούς όλων τών δικαιωμάτων και έ-
λευθερίας, τής ύλικής βοήθειας για
κάποιο διάστημα.

Πρός αυτή τήν κατεύθυνση πολύ
λίγα πράγματα έχουν γίνει ως τώ-
ρα. Ούσιαστικά έχει κινήσει μόνο ή
"Έπιτροπή Συμπάρτασης στήν Τού-
ρκικη Αντίσταση" πού έχει οργανώ-
σει κάποιες προπαγανδιστικές καμ-
πάνιες και τίς διαδηλώσεις για τό
πολιτικό άσυλο και τήν επέτειο τού
πραξικοπηματος. Όμως οι άνάγκες
συμπάρτασης είναι πολύ πιό μεγά-
λες άπό τή δράση πού έχει άναπτυ-
χθεί. Και μπορούν να καλυφθούν μό-
νο άν ή "Έπιτροπή" πλασιωθεί κι
άπό άλλους άγωνιστές και ιδιαίτε-
ρα άν οι οργανώσεις τής Έπαναστα-
τικής Αριστεράς δώσουν μεγαλύτερο
βάρος στή συμμετοχή τους σ' αυ-
τήν.

ΠΟΛΩΝΙΑ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 72)

ΟΙ ΑΠΕΡΓΙΕΣ

Παρά τις διαθέσεις της ηγεσίας της Αλληλεγγύης το φετεινό καλοκαίρι ήταν γεμάτο "μεγάλες" και "μικρές" κινητοποιήσεις. Μετά τις κινητοποιήσεις των γυναικών και τις μεγάλες διαδηλώσεις του Ιούλη για τὰ τρόφιμα, η Έθνική Συντονιστική Επιτροπή (ΚΚΡ) ζήτησε να σταματήσουν οι αγώνες για να μπορέσει να δοθεί τό βάρος του συνδικάτου στο συνέδριο. Η έκκληση αυτή δεν έγινε δεκτή από τις οργανώσεις της Αλληλεγγύης. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι οι τυπογράφοι του Όλτζυν:

Στά τυπογραφεία του Όλτζυν (ΒΔ Πολωνία) όπου εκδίδεται η εφημερίδα του κόμματος, στις 19 και 20 Αυγούστου έγινε, όπως και ο δλητή Πολωνία, η 48ωρη απεργία του "διήμερου χωρίς εφημερίδες" σαν απάντηση της Αλληλεγγύης στην έκστρα-τεία του τύπου εναντίον της. Οι τυπογράφοι του Όλτζυν όμως συνέχισαν την απεργία γιατί ο διευθυντής αρνιόταν να τους πληρώσει τὰ μεροκάματα του διήμερου. Όταν η τηλεόραση έδωσε πολύ βάρος στην άποψη τῶν διευθυντῶν ὅτι ἡ Αλληλεγγύη ἐμπόδισε μέ τὴν βία τοὺς ἐργάτες τοῦ "κλαδικού" σωματείου νὰ δουλέψουν, οἱ ἐργάτες κήρυξαν απεργία διαρκείας καὶ κατάληψη τοῦ ἐργοστασίου μέ αἴτημα τὴν ἀπόλυση τοῦ διευθυντῆ. Τὰ λίγα μέλη τοῦ "κλαδικού" κατὰγγειλαν σάν ψεύτη τὸν διευθυντῆ καὶ συντάχθηκαν μέ τοὺς συναδέλφους τους τῆς "Αλληλεγγύης".

Η ΚΚΡ τῆς Αλληλεγγύης κάλεσε τοὺς τυπογράφους νὰ σταματήσουν τὴν απεργία μέ μιὰ σκληρὴ ἀνακοίνωση πού κατάγγελλε "προβοκάτσιες" πού αὐτόν τὸν καιρὸ προσπαθοῦν νὰ ἐκτρέψουν τὸ συνδικάτο ἀπὸ τὸ βα-

σικό τους στόχο". Οι τυπογράφοι ἀνγόησαν τὴν ἔκκληση καὶ συνέχισαν τὴν κατάληψη.

Ἡ ἀπεργία ἐπεκτάθηκε σὶ τὴν τυπογραφεία τοῦ Ρτσόφ (ΝΑ τῆς χώρας), ὅπου οἱ ἐργάτες ζήτησαν κι αὐτοὶ τὴν ἀπόλυση τοῦ διευθυντῆ τους καθορίζοντας τὸν γιὰ κακὴ διαχείριση, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν συμμετοχὴ του σὶ τὸ τύπωμα τῆς κομματικῆς ἐφημερίδας κατὰ τὴν ἀπεργία τῆς 19 καὶ 20 Αυγούστου. Ταυτόχρονα οἱ ὀργανώσεις τοῦ Κατόβιτσε καὶ τοῦ Μπύτκοζ ἀρχισαν νὰ προσετοιμάζουν κινητοποιήσεις ἐναντὶα σὶ τὴν ἀστυνομία καὶ τὴν εἰσαγγελία.

Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση ἀντιπροσωπία τῆς ἡγεσίας μέ ἐπίκεφαλὴ τὸν Κουρόν καὶ τὸν ἀντιπρόεδρο Μπόγκνταν Λίς ἐπισκέφτηκε τὸ Όλτζυν γιὰ νὰ ζητήσει ἀπὸ τοὺς ἐργάτες νὰ σταματήσουν τὴν κινητοποίηση. Σὲ συζήτηση τῶν ἀπεργῶν ὁ Κουρόν δήλωσε ὅτι: "στὴν σημερινὴ κατάσταση αὐτὸ πὺ κάνετε ἐδῶ εἶναι ἀπόδειξη τῆς ἀδυναμίας τοῦ συνδικάτου καὶ ὁποδήποτε εὐχαριστεῖ τὴν κυβέρνηση" καὶ κάλεσε τοὺς ἐργάτες νὰ σταματήσουν "στὸ ὄνομα τῆς γενικῆς κατάστασης τῆς χώρας πὺ βαδίζει σὶ τὴν καταστροφὴ". Οἱ ἐργάτες ἀπάντησαν ὅτι κανεὶς ἀπὸ τὴν ἡγεσία δὲν ἔχει διαίωμα νὰ πύς ζητήσει λογαριασμὸ καὶ ὅτι θεωροῦν ὁσὸτὸ νὰ συνεχίσουν τὴν ἀπεργία τους ὅσο νομίζουν οἱ ἴδιοι. Οἱ "ἱπτάμενοι πυροσβέστες" ὅπως ἔχουν ὄνομαστὲι τέτοιες ἀντιπροσωπείες ἔφυγαν ἀπραχτοί.

Οἱ τυπογράφοι τοῦ Όλτζυν καὶ τοῦ Ρτσόφ σταμάτησαν τὴν ἀπεργία τῆς μέρες τοῦ συνέδριου, "πρὸς τὴμὴν τοῦ συνέδριου τῆς Αλληλεγγύης" ὅπως ἔγραψαν σὲ δηλωσὴ τους.

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ "ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ"

Στὸ "μέγαρο τῶν σπόρ" σὶ Γκντάνκ πραγματοποιήθηκε ἡ πρώτη φάση τοῦ ἀ' συνέδριου τῆς Αλληλεγγύης. Τὸ συνέδριο ὄνοιξε μέ τὴν εὐχή τοῦ καρδινάλιου Γκλέμπ -πριμάρτου τῆς Πολωνίας- "εἶθε τὸ συνέδριό σας νὰ ἀποδώσει τοὺς καρπούς τῆς εἰρήνης καὶ τῆς τάξεως" καὶ τὴν ἐπανάληψη τῆς ἔκκλησης νὰ εἶναι ὁ Σεπτέμβριος "ἕνας μῆνας εἰρήνης καὶ ἐργασίας". Αὐτὴ τὴν ἐπίδηξη ἐπιρροῆς τῆς ἐκκλησίας ἀκολούθησε ἡ πρώτη ἀψιμαχία ἀνάμεσα σὶ τοὺς καθολικοὺς καὶ τοὺς "λαϊκίστες" ὅπως ὀνομάστηκε τὸ ρεῖμα τοῦ ΚΟΡ. Στὸ συνέδριο ἐγίνε ἡ πρόταση νὰ ἀρχίσουν οἱ ἐργασίες κατὰ τὴν 8 μέ λειτουργία σὲ γειτονικὴ ἔκκλησια. Ἡ πρόταση ἀπορρίφθηκε. Τὸ πρακτορεῖο ΤΑΣ ἀνακοίνωσε ὅτι σὶ τοὺς 920 ἀντιπροσώπους ὑπολογίζει γύρω σὶ τοὺς 140 τὴν δύναμη τοῦ ΚΟΡ.

Στὴ συνέχεια τοῦ συνέδριου ὀμως, ἡ ἀντιπαράθεση τῆς τάσης τοῦ Βαλέσα καὶ τῶν καθολικῶν τεχνοκράτῶν ἀπὸ τὴν μιὰ, μέ τὴν τάση τοῦ ΚΟΡ καὶ τῶν "ἐξτρεμιστῶν" (τῶν ριζοσπαστῶν περιφερειακῶν συνδικαλιστῶν) ἀπ' τὴν ἄλλη, περιορίστηκε σὶ τὰ ζητήματα τοῦ καταστατικοῦ καὶ τῆς δημοκρατίας. Στὰ ἄλλα ὀυσιαστικὰ ζητήματα σημειώθηκε μιὰ ἐνοποίηση τοῦ "κέντρου" καὶ τῆς "δεξιῶς" μιὰ συνολικὴ τους μετατόπιση πρὸς τῆς μαχητικῆς διαθέσεις τῆς βάσης καὶ τῶν "ἐξτρεμιστῶν", σὲ σημείον πὺ οἱ βασικὲς ἀποφάσεις πάρθηκαν σχεδὸν μέ ὁμοφωνία.

Τὰ πιὸ σημαντικὰ ζητήματα τοῦ συνέδριου ἦταν:

* Γιὰ πρώτη φορὰ ἐπίσημο ὀργανο τῆς Αλληλεγγύης διατυπώθηκε τὴν ὀποψη ὅτι ὁ ρόλος τῆς δὲν ἐξαντλεται σὶ στενά ὀρια τοῦ συνδικάτου. Στὸ ψήφισμα "πρὸς τοὺς Πολωνοὺς μετάνστες" τὸ συνέδριο ἀποφάσισε: "Ἡ Αλληλεγγύη δὲν εἶναι μόνον ἔ-

να συνδικάτο, ἀλλὰ ἐπίσης ἕνα κοινωνικὸ κίνημα ἀποτελούμενο ἀπὸ συνηθειτοὺς πολῖτες πὺ δουλεύουν ἀπὸ τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Πολωνίας".

* Τὸ ζήτημα τοῦ καταστατικοῦ καὶ τῆς δημοκρατίας μέσα σὶ τὴν κίνημα. Σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα συζητήθηκαν δύο ἀπόψεις: ἀπ' τὴν μιὰ ἡ ὀποψη πὺ σὶ ὄνομα τῆς ἀποτελεσματικότητας ἐβλεπε τὴν διατήρηση τῆς σημερινῆς δομῆς μέ μεγαλύτερη ἐνίσχυση τοῦ συγκεντρωτισμοῦ καὶ τῶν ἐξουσιῶν τοῦ ΚΚΡ. Αἱ τῆν ἄλλη ὑπῆρχε ἡ ὀποψη τῆς ἐμφασης σὶ τὴν δημοκρατία μέ προτάσεις πὺ ἀποκεντρωσαν τὴν ἐξουσία μέσα σὶ τὸ συνδικάτο καὶ ἔδιναν σὶ ΚΚΡ ἕνα πιὸ σαφὴ ἐκτελεστικὸ χαρακτήρα. Ἡ σύγκρουση συγκεντρώθηκε σὶ τὸ σημείον τοῦ ἀν θὰ μπορούν οἱ πρόεδροι τῶν περιφερειακῶν συμβουλίων νὰ ἀνήκουν καὶ σὶ τὸ ἔθνικὸ Συμβούλιο, (ὅπως γίνεται ὄσήμερα) ἢ ὄχι. Ἡ ἀντιπαράθεση ἀφοροῦσε ἄμεσα τὸν Βαλέσα πὺ εἶναι πρόεδρος τοῦ περιφερειακοῦ συμβουλίου τοῦ Γκντάνσκ καὶ τῆς ΚΚΡ, καὶ πὺ ἀν περνοῦσε ἡ τροπολογία θὰ ἔπρεπε νὰ παραιτηθεῖ ἀπὸ μιὰ ἀπ' αὐτῆς τῆς δύο πολὺ σημαντικῆς θέσεις. Τὸ συνέδριο κατ' ἀρχὴν δέχτηκε τὴν τροπολογία, γεγονός πὺ θεωρήθηκε μιὰ σημαντικὴ νίκη τῶν "πριγκίπων" (τῶν στελεχῶν τῶν περιφερειακῶν ἐπιτροπῶν) πᾶν σὶ τὸ "βασιλιά" Λέχ. Ὄμως τὴν ἐπόμενη μέρα, κατὰ ὀπότῃ μεγάλη προσωπικὴ πίεση τοῦ Βαλέσα ἡ ψηφοφορία ἀντράπηκε. Πρόλο ὀμως πὺ ὁ Βαλέσα πέτυχε ρυθμίσεις πὺ ἐπιδίωκε, ἡ λειτουργία τῆς Αλληλεγγύης πολὺ ἀπέχει ἀπὸ τὴν κάποια "ἀναγκαία δικτατορία" πὺ ζήτησε σὶ τὸ συνέδριο.

* Στὴν συζήτηση τοῦ καταστατικοῦ προτάθηκε τροπολογία γιὰ τὴν ὀργάνωση τοῦ σημείου πὺ ἀναγνωρίζεται τὸν καθοδηγητικὸ ρόλο τοῦ κόμμα-

Ἡ ΤΕΛΙΚΗ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΤΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

Υἱοθετήθηκε σὶ τῆς 10 Σεπτέμβριος ἀπὸ τὸ πρῶτο συνέδριο τοῦ συνδικάτου Αλληλεγγύης:

"Ὁ τελικὸς στόχος τοῦ ἀνεξάρτητου συνδικάτου Αλληλεγγύη εἶναι νάδῃ μιουργήσει τῆς πραγματικῆς συνθήκες γιὰ μιὰ ζωὴ ἀπελευθερωμένη ἀπὸ τὴν φτώχεια καὶ τὴν ἐκμετάλλευση, ἀπὸ τὸ φόβο καὶ τὸ ψέμμα, σὲ μιὰ κοινωνία ὀργανωμένη δημοκρατικά καὶ δίκαια, σὲ μιὰ Πολωνία ἀυτεξούσια ὀικονομικά καὶ πολιτικά. Σήμερα τὸ ἔθνος προσβλέπει:

1) Στὴν βελτίωση τῆς διατροφῆς, μέ τὴν πραγματοποίηση ἑνὸς ἐλέγχου πᾶν σὶ τὴν παραγωγή σὶ τὴν διανομὴ καὶ σὶ τῆς τιμῆς, μέσω τῆς συνεργασίας τοῦ συνδικάτου Αλληλεγγύη μέ τοὺς ἰδιώτες ἀγρότες.

2) Στὴν μεταρρύθμιση τῆς ὀικονομίας, μέ τὴν δημιουργία ἀνεπτυκτῶν συμβουλίων αὐτοδιαχείρισης ὀδῆς τῆς ἐπιχειρήσεις, καὶ μέ τὴν ἐξουσιοδότηση "νομενικατοῦρας" τοῦ κόμματος.

3) Στὴν ἀλήθεια, μέ ἕνα κοινωνικὸ ἐλεγχόπᾶν σὶ μέσα ἐνημέρωσθαι μέ τὴν κατάρτιση τοῦ ψέμματος σὶ τὴν Πολωνικὴ παιδεία καὶ κουλτοῦρα.

4) Στὴν δημοκρατία, μέ τῆς ἐλεύθερες ἐκλογῆς γιὰ τὴ Δίαιτα (Βουλή) καὶ τὰ λαϊκὰ συμβούλια.

5) Στὴν δικαιοσύνη, μέ τὴν κατάκτηση τῆς ἰσότητος τοῦ καθενὸς μπροστὰ σὶ τὸν νόμο, τὴν ἀπελευθέρωση ὀλων τῶν κρατούμενων γυνῆς, καὶ τὴν ὑπεράσπιση ὀλων ὀλων δύνονται γιὰ τῆς πολιτικῆς συνδικαλιστικῆς ἢ ἐκδοτικῆς τῆς δραστηριότητες.

6) Στὴν ὑπεράσπιση τῆς ὑγείας τοῦ ἔθνους, μέ τὴν προστασία τοῦ περιβάλλοντος, τὴν ἀθήρηση τῶν κεφαλαίων πὺ προορίζονται γιὰ τῆς ἱατρικῆς ὑπηρεσίες, καὶ τὴν ἐξασφάλιση τῶν δικαιωμάτων πὺ ἡ κοινωνία ὀφείλει σὶ τοὺς ἀνάπηρους.

7) Στὸ κᾶθῶν γιὰ τὸν πληθυσμὸ καὶ τὴν βιομηχανία, μέ τὴν ἐξουσιοδότηση καλῶν συνθηκῶν ζωῆς καὶ ἐργασίας σὶ τοὺς ἀνδραναρῶχους.

ὀς πραγματοποιήσουμε αὐτοὺς τοὺς στόχους μέ τὴν ἐνότητα τοῦ συνδικάτου καὶ τὴν ἀλληλεγγύη ἀνάμεσα σὶ τὰ μέλη του. Ἡ δραστηριότητες διαρκῶν δυνάμεων πὺ προσπαθοῦν νὰ δημιουργήσουν αἰσθήματα φόβου μπροστὰ σὲ κάποιο ἐξωτερικὸ κίνδυνο δὲν μπορούν νὰ μᾶς ἀποτρέψουν ἀπὸ τὸ νὰ παλέψουμε γιὰ τὰ ἰδανικά τοῦ Αυγούστου τοῦ '80, γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῶν σπυριῶν τοῦ Γκντάνσκ τοῦ Στετίνου καὶ τοῦ Γκαστρζέμπιε."

Αὐτὴ ἡ πρόταση μπηκε ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Στετίνου καὶ πᾶρο πὺ δὲν πέρασε βρήκε μεγάλη ὑποστήρηξη. Ὄταν οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Στετίνου ἀρχισαν νὰ μαζεύουν ὀπογραφῆς συνέδριον γιὰ νὰ μπει ἡ πρότασή τους σὲ μουσικὴ ψηφοφορία χρειάστηκε κοινὴ παρέμβαση τοῦ Βαλέσα καὶ τῶν στελεχῶν τοῦ ΚΟΡ γιὰ νὰ μὴν φτάσει ἡ πρόταση σὶ τὴν ψηφοφορία πὺ θὰ ἐμφάνιζε ὀυσιαστικά μιὰ ἰσχυρὴ τάση τῆς Αλληλεγγύης νὰ ἔχει ξεπεράσει τῆς συμφωνίες τοῦ Γκντάνσκ. Οἱ "ἱστορικές" ὀμως ἀποφάσεις πάρθηκαν μετὰ τὴν συζήτηση τοῦ καταστατικοῦ.

* Ἡ ἀπόφαση γιὰ τὴν ἐργατικὴ αὐτοδιαχείριση. Τῆς παραμονῆς τοῦ συνέδριου τὸ κόμμα κατὰ θεση σὶ τὴν βουλή νόμο γιὰ τὴν αὐτοδιαχείριση πὺ στρογγυλεται σὲ δύο σημεία: Τὸ "συμβουλευτικὸ" χαρακτήρα τῶν ἐργατικῶν ἐπιτροπῶν αὐτοδιαχείρισης. Τὸν διορισμὸ τῶν διευθυντῶν ἀπὸ τὸ κόμμα, μέ δυνατότητα τῶν ἐργατῶν νὰ ζητήσουν τὴν ἀντικατάσταση του ἀπὸ ἄλλον (πὺ πάλι διορίζεται ἀπὸ τὸ κόμμα). Τὸ συνέδριο τῆς Αλληλεγγύης ἀποφάσισε νὰ καταθέσει δικὸ της νόμο πὺ ζητᾶ ὀυσιαστικὸ - ἀπαρτιστικὸ ρόλο τῶν ἐπιτροπῶν καὶ διορισμὸ - ὀκαλή-τότητα τῶν διευθυντῶν τῶν ἐργοστασίων ἀπὸ τοὺς ἐργάτες, μέ δυνατότητα τοῦ κόμματος νὰ ἐγκρίνει ἢ νὰ ἀπορρίπτει τοὺς ὑποψήφιους (πὺ πάλι δικῶς ἐπιλέγονται ἀπὸ τοὺς ἐργάτες). Ἡ ἀπόφαση συνοδεύτηκε μέ τὴν διακήρυξη τῆς πάλης γιὰ τὴν κατάρτιση τῆς "νομενικατοῦρας" (τοῦ στρώματος τῶν στελεχῶν τοῦ κόμματος καὶ τοῦ κράτους πὺ καταλαμβάνουν ὀδες τῆς σημαντικῆς - προνομιοῦχες θέσεις). Ἡ ἀπόφαση καταλήγει τὸν καθοδηγητικὸ ρόλο τοῦ κόμμα-

γὲι ὅτι ἀν ἡ βουλή δὲν μετρεῖ νὰ γίνει δημοκρίσια γιὰ τὸ ποιὸς ἀπὸ πὺς δύο νόμους θὰ ἰσχύσει, τὸ συνδικάτο δὲν θ' ἀναγκασθεῖ κανένα νόμο καὶ θὰ βάλει τῆς θέσεις του σὲ πρακτικὴ ἐφαρμογή.

* Ἡ ἀπεύθυνση σὶ τοὺς ἐργάτες τῶν ἀνατολικῶν χωρῶν. Ὄι ἀντιπρόσωποι ἀπευθύνουν τοὺς χαιρετισμούς τους σὶ τοὺς ἐργάτες τῆς Ἀλβανίας, τῆς Βουλγαρίας, τῆς Οὐγγαρίας, τῆς Ρουμανίας, τῆς Τσεχοσλοβακίας, τῆς ΛΔ τῆς Γερμανίας, καὶ ὀλων τῶν ἐθνότητων τῆς ΕΣΣΔ. Ἄν καὶ πρῶτο ἀνεξάρτητο συνδικάτο σὶ τὴν μεταπολεμικὴ ἱστορία, αἰσθὰ νόμιστε τὸ πόσο κοινὰ εἶναι τὰ ἰδανικά μας. Παρά τῆς ψεύτικης πληροφορίας πὺ διαδίδονται σὶ τῆς χώρας, ὀδες βεβαιώνουμε πὺς ἀποτελοῦμε μιὰ αὐθεντικὴ ἀντιπροσώπηση τῶν ἐργατῶν, πὺ γενήθηκε μέσα ἀπὸ ἐργατικῆς ἀπεργίες, καὶ ἀριθμεῖ πᾶν ἀπὸ ὀδες ἐκατομμύρια μέλη. Στόχος μας εἶναι ἡ πάλη γιὰ τὴν βελτίωση τῶν συνθηκῶν ζωῆς ὀλων τῶν ἐργατῶν. ὘ποστηρίζουμε αὐτοὺς πὺ, ἀνάμεσα σὺς, εἶναι ἀπαρτισμένοι νὰ διαλέξουν τὸ δύσκολο ὀδόμο

τῆς πάλης γιὰ ἕνα ἐλεύθερο συνδικαλιστικὸ κίνημα. Πιστεύουμε σ' ἕνα μῆλον, ὄχι τόσο μακρινὸ, ὅπου οἱ ἀντιπρόσωποι μας θὰ μπορούν νὰ συνητηθοῦν καὶ νὰ ἀνταλλάξουν τῆς συνδικαλιστικῆς τους ἐμπειρίας."

* Ἡ συνολικὴ ἀντίσθηση τῆς ἐξουσίας, μέσα ἀπὸ τὴν τελικὴ διακήρυξη τοῦ συνέδριου πὺ τοποθετήνας τοὺς στόχους τῆς ἔθνης ὀρίζει ὀσαν μοναδικὴ δύναμη πὺ θὰ ἐπιβάλλει τὴν πραγματοποίηση τους τῆς Αλληλεγγύης, καὶ, ζητᾶ ἐλεύθερες (καὶ κερδοσιμένες ἀπ' τὰ πρῶν) ἐκλογῆς. (βλ. πλαισίον)

"ΟΠΛΕΥΟΥΜΕ ΓΙΑ ΜΙΑ ΖΩΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΗ ΦΤΩΧΕΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ."

Αυτές τις μέρες η Πολωνέζικη επανάσταση μπαίνει στο δεύτερο χρόνο της. Η πρώτη επέτειος της εξέγερσης των εργατών της Βαλτικής σηματοδότηκε από την επιτάχυνση των εσωτερικών πολιτικών εξελίξεων με το συνέδριο του κόμματος και της Αλληλεγγύης, και όχι από το δέος μπροστά στα Ρώσικα τάνκς, όπως υπολόγιζαν οι προγραμματιστές των μεγάλων γυμνασίων "Δύση 81" στα Ρωσοπολωνικά σύνορα δίπλα στο Γκντανσκ.

Στο δεύτερο "Πολωνικό καλοκαίρι" οι εργάτες εξακολούθησαν να είναι στο προσκήνιο. Από τις λίμνες του Όλτζυν ως τα όρυχια του Κατοβίτσε, από τα ναυπηγεία του Γκντανσκ και του Στετίνου ως τις χαλυβουργίες της Νόβα Χούτα και της Βαρσοβίας η εργατική τάξη βρισκείται σε συνεχή κίνηση. Με τις πανεθνικές κινητοποιήσεις του Ιούλη, με τις απεργίες του Αυγούστου οι εργάτες παντού και σε πρώτη ευκαιρία απεργούν ή καταλαμβάνουν, απολύουν διευθυντές ή τυπώνουντες έφημερίδες τους ελεύθερα, συζητούν και αποφασίζουν για τα συμβούλια αυτοδιαχείρισης ή κάνουν "πειραματικά" δημοψηφίσματα για το αν τους άρεσει ο διευθυντής ή όχι (Χαλυβουργεία Κατοβίτσε). Αυτή ακριβώς την μαχητικότητα και την ζωντάνια είναι που δεν μπορεί ως τώρα να κάμψει κανένας ελιγμοστόχο κόμματος, με έκφοβους ή με ταξίματα, με εκλήσεις ή με επιδείξεις δύναμης, κανένας συντηρητισμός της ηγεσίας της Αλληλεγγύης. Αντίθετα αυτή η διάθεση της εργατικής τάξης είναι που μετατρέπεται και σε απα-

ράβατο πλαίσιο των ελιγμών της κυβέρνησης, και σε πίεση πάνω στην ηγεσία της Αλληλεγγύης για συνολικό πολιτικό προχώρημα του συνδικάτου.

Μετά το ένατο συνέδριο του, το ΚΚ, έχοντας ρυθμίσει τα εσωτερικά του, έχοντας ανασυγκροτήσει ένα "μάχιμο" κομματικό και κρατικό μηχανισμό, αισθάνθηκε δυνατό για να δοκιμάσει τις αντιδράσεις των εργατών και της Αλληλεγγύης. Με αλλαγές στον τύπο και στα μέσα ενημέρωσης, με "σκληρή" γραμμή στους διευθυντές και στις εισαγγελίες προσπάθησε να αναπτύξει πίεση στο συνδικάτο. Η απάντηση ήταν άμεση. Οι τυπογράφοι κήρυξαν απεργία και αρνήθηκαν να τυπώσουν την έφημερίδα του κόμματος. Στο Κατοβίτσε οι απόπειρες διώξεων εργατών απαντήθηκαν με την προετοιμασία γενικών κινητοποιήσεων. Το συνδικάτο απάντησε μέσα από τις αποφάσεις του συνεδρίου. Η κυβέρνηση ξαναγύρισε στην τακτική της διαπραγμάτευσης και της "άποφυγής της ρήξης".

Στην ίδια την ηγεσία της Αλληλεγγύης οι πιέσεις από τ'άριστες και τα δεξιά οδήγησαν στην νέα τακτική, που διαφέρει μέσα από τις αποφάσεις του συνεδρίου, και που αποτελεί μία συνολική μετατόπιση του συνδικάτου προς τ'άριστες. Οι "μεμονωμένες" απεργίες και κινητοποιήσεις αποδείχτηκαν πως δεν ήταν συγκυριακά άλλα μόνιμο φαινόμενο. Οι ανυπότακτοι στην κεντρική γραμμή, "έξτρεμιστές" περιφεριακά συνδικαλιστές και τοπικοί ηγέτες των εργατών, που περικύκλωναν από πέρσι την Έθνική Συντονιστική Έ-

πιτροπή, δεν κάμφθηκαν ούτε από τις αποφάσεις της ΚΚΡ ούτε από τις δερομεταφερόμενες αντιπροσωπείες με τη συμμετοχή του Βαλέσα του Καρόν και άλλους. Αντίθετα οι πρωτοβουλίες τους πολλαπλασιάστηκαν, και στο μέτρο που η κεντρική ηγεσία έμενε στάσιμη, ή έπιροή τους μέσα στο συνδικάτο γινόταν πιο σημαντική. Όταν αυτή η πίεση συνδιδάστηκε με την πίεση από τα δεξιά, από την επιθετική πολιτική του κόμματος, ή ηγεσία της Αλληλεγγύης δεν μπορούσε να μένει στην τακτική της "πίσωσης χρόνου" λόγω της κατάστασης της χώρας που δεν άντεχει άλλη δξυση". Στο συνέδριο της Αλληλεγγύης, εκτός από τα ζητήματα δημοκρατίας, ή έννιαία στάση της τάξης του ΚΟΡ με τον κύκλο του Βαλέσα πρόβαλαν μία νέα γραμμή πιο προχωρημένη από την στάση της ΚΚΡ από την νομιμοποίηση μέχρι την κρίση του Μπυτκόζ. Η διακήρυξη του ρόλου της Αλληλεγγύης σαν "κοινωνικό κίνημα", ή άπευθυ-

ση στους προλητάριους των ανατολικών χωρών, και κύρια οι αποφάσεις για την εργατική αυτοδιαχείριση, την κατάργηση της "νομενκλατούρας" και ή διεκδίκηση ελεύθερων εκλογών, είναι μία πολύ πιο τολμηρή πολιτική που απαιτεί πιο άνοιχτά τέτοιας "φέτες" εξουσίας, ώστε αντικειμενικά να τίθεται συνολικά ζήτημα εξουσίας. Η "αυτοπεριορισμένη" επανάσταση του Αυγούστου 80 ένα χρόνο μετά αρχίζει να αίρει τους αυτοπεριορισμούς.

Ποιός ή τί μπορεί να κάνει τους πολωνούς εργάτες που ξεκίνησαν από το Ποζνάν το 56 από το Γκντανσκ και το Στετίνο το 70 το 76 και το 80, που σήμερα έχουν καταλάβει την δυναμή τους, να γυρίσουν στην δουλειά και στην ύπταγή;

Οι Πολωνοί κρατικοκαπιταλιστές και οι Ρώσοι προστάτες τους ψάχνουν για την απάντηση με δλο και μεγαλύτερη άγωνα.

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ ΠΕΚΚ

"Ούτε δεξιά, ούτε άριστερα, ίσια μπροστά μας". Μ' αυτό το σύνθημα του Κάνια έκλεισε το 9ο συνέδριο του Ένιαίου Εργατικού Κόμματος της Πολωνίας. Ένα συνέδριο που σαν χαρακτηριστικό είχε το ότι ανανέωσε την ήγετική ομάδα μεσαστό κόμμα ενώ απέφυγε να δώσει σαφή κατεύθυνση για οποιοδήποτε πρόβλημα. Από τους διακόσιους εκλεγμένους στην νέα ΚΕ μόνο 14 άνηκαν στην προηγούμενη. Ο Κάνια ζήτησε και πήρε "δικιά του" ΚΕ και Π, μη επιτρέποντας ούτε την εξόντωση ούτε την επικράτηση καμιάς από τις πτέρυγες του κόμματος. Τα νέα αυτά στελέχη αναδείχτηκαν στην εξουσία με βασικό κριτήριο το ότι δεν ήταν φθαρμένα από την προηγούμενη κομματική και κρατική τους προϊστορία και έτσι θα μπορούσαν να στηρίξουν μία καινούργια επιθετική τακτική απέναντι στην Αλληλεγγύη. Και αυτή ή νέα τακτική μπήκε μπρο-

στά άμεσα μετά το τέλος του συνεδρίου: Από το ραδιόφωνο την τηλεόραση και τον τύπο ξεκίνησε μία καμπάνια "σκληρής γλώσσας" ενάντια στην Αλληλεγγύη. Στις 25 Αυγούστου ή έφημερίδα του στρατού επανέλαβε τις "παλαιού τύπου" επιθέσεις στην Αλληλεγγύη με κύριο άρθρο που ισχυριζόταν ότι "ή Αλληλεγγύη έχει σαν στόχο να εξουδετερώσει τους αντιπάλους της με όλα τα μέσα πάλης ψυχολογικής ή και φυσικής βίας". Κατά την έφημερίδα αυτό το "πρόγραμμα τρομοκρατίας" έχει ύπαγορευθεί από "τους καθοδηγητές του ΚΟΡ και της Ένωσης για μία Ανεξάρτητη Πολωνία που έχουν πρόσφατα κατηγορηθεί για έγκλήματα εναντίον του κράτους". Ταύτοχρονα για πρώτη φορά μετά τα γεγονότα του Μπυτκόζ ενάντια στις δραστηριότητες της Αλληλεγγύης κινήθηκε ο κατασταλτικός μηχανισμός. Η άστυνομία έκλεισε το τυπογραφείο της χαλυβουργίας του Κατοβίτσε που εκδόθηκε φυλλάδιο της Αλ-

ληλεγγύης με σκίτσα που "προέβαλαν τους συμμάχους της Πολωνίας" και ξεκίνησε διαδικασία διώξεων των υπευθύνων. (Πρόκειται για τα σκίτσα που δημοσιεύσαμε στο προηγούμενο φύλλο της Εργατικής Πρωτοπορίας) Πάλι στο Κατοβίτσε ή άστυνομία ξεκίνησε διώξη 8 υπευθύνων της Αλληλεγγύης στα όρυχια του Σάσνοβιετς γιατί κατά την διάρκεια μιας τετράωρης στάσης εργασίας στις 7 Αυγούστου "άγνόησαν την διεύθυνση, κατέστρεψαν ένα κόκκινο άστρο σύμβολο της Σοβιετικής Ένωσης και της Πολωνοσοβιετικής φιλίας και εμπόδισαν δια της βίας τους συναδέλφους τους να δουλέψουν". Την ίδια στιγμή οι δυο κατηγορούμενοι αντιεισαγγελείς του Μπυτκόζ

απαλλάκτηκαν από καθε ευθυνη για το κτύπημα της συγκέντρωσης της Αλληλεγγύης, που ήταν ή άφορη για την γενική κρίση που είχε ξεσπάσει τον Απρίλη. Αυτή ή "στροφή δεξιά" που ακολουθείται εννιαία από τους πιο "φιλελεύθερους" μέχρι τους πιο σκληρούς, μέχρι τώρα είχε ένα σοβαρό αποτέλεσμα: Να σταματήσει μέσα στους κύκλους και τα έντυπα της Αλληλεγγύης να γίνεται κάθε διάκριση ανάμεσα σε "σκληρούς" και "άναυτικούς" του κόμματος. Χαρακτηριστικό του σε τί βαθμό έχει ξεπεραστεί αυτή ή αυταπάτη είναι ή παγερή άδιαφορία με την όποια δέχτηκε το συνέδριο της Αλληλεγγύης το μήνυμα του άλλοτε πολύ δημοφιλούς Ρακόφσκυ.